

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Esības turpinājums:
dzīvesveids

Sá Moura, Filipe Alexandre de Andrade Esilbas

turpinājums: dzīviesveids/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Esības turpinājums: dzīvesveids

Nelsona Brasa Pereiras
patiesie stāsti

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Dzīvesveids

Tas, kas ir pasludināts, ar ko tas ir lemts... dzīvesveids, citiem vārdiem sakot, tas ir viss, ko mēs esam mantojuši no saviem senčiem, tad mums ir uzdevums, kad sasniedzam pilngadību, radīt pēcnācējus, tas, kas ir pasludināts ar sabiedrības likumiem, kur mēs dzīvojam demokrātijā.

Citiem viss, ko mēs varam iegūt, zināšanas, citiem vārdiem sakot, viss, pēc kā mēs tiecamies, kad zinām, ko esam uzbūvējuši.

Kāpēc?

Jo, kad mēs darbojamies sabiedrībā, kurā esam ielikti ar saprāta spēku, mums vienmēr ir jādzīvo tā, lai būtu pieņemama būtne, lai pati sabiedrība mūs uzskatītu par džentlmeņiem, mēs nevaram būt ļaunāki, tikai cienīgāki, nekā varam būt; tas ir tas, pēc kā mēs dzīvojam, mēs arī zinām, ka starp mums ir jābūt palīdzībai.

Kāpēc?

Jo mēs esam būtnes, lai kalpotu viens otram, tāpēc ir iegūtā problēma, lai pateiktu patiesību, kad ļaunums man ir lielāks.

Kāpēc?

Jo mēs varam būt sociāla būtne, bet varam dzīvot kā mežonis.

Kad mēs neesam uzvarēti ar vienādiem.

Bet vienmēr ir un būs šaubas, neuzticība, kas mūs vienmēr vajā, ar ko mūs māca, ar ko mūs māca, un tur mēs ejam tik ilgi, kamēr esam pārliecināti, ka patiešām uzticamies, tad mēs sev labi kalpojam, jo darām labu.

Mēs vēlamies iepriecināt visus lasītājus, kas prot lasīt grāmatas, šīs manas grāmatas, kuras var atrast jebkurā grāmatnīcā, kur jūs varat aizraut ar tēmām, kuras vēlaties klausīties un lasīt pirms gulētiešanas.

Jūs būsiet laba kompānija, jūs nekad nelasīsiet un neredzēsiet tik patiesus stāstus.

Tāpat kā tie, kuri jūtas ieguvuši patiesu pieredzi, ir pieļāvuši kļūdas, bet ir spējusi mani izārstēt no visām slimībām, kas mani ir vajājušas.

Kāda būs šī izdevuma tēma?

Lidojošie reportāžas, iespējams, tēma, kas nebūs pārāk šokējoša, mēs nevēlamies šokēt lasītājus, taču reportāžas ir patiesas un ir izstāstītas tādā veidā, kas tika piedzīvots likumīgā veidā.

Jo es dzīvoju likuma ietvaros, ticot, iztēlojoties tūkstoš un vienu lietu, izjūtot dzīvniecisko instinktu patieso sajūtu.

Mēs vēlamies uzvarēt ar spēku, un mums patīk.

Ārpus likuma šī būtne, par kuru mēs visi esam iemācījušies, var mūs atrast, un tās smagums nāk no tā, kā mēs esam pieraduši dzīvot kopā, jo, neskatoties uz visu ļaunumu, ko mēs varam darīt, to nekad nevar uzskatīt par ļaunu.

Es domāju, ka katrai būtnei ir reinkarnācija.

Mūsu mērķis ir dzīvot tā, kā mēs domājam, ka ir viegli, bet tas nav viegli un kļūst grūti, kad mēs pārkāpjam likumu, un, ja mums nav naudas, lai samaksātu labiem advokātiem, mēs maksājam augstāku cenu.

Kāpēc?

Ja mēs nevaram būt smieklīgi, mēs arī nevaram būt smieklīgi.

Šis ir mans stāsts, stāsts par jaunu vīrieti, portugāļu tēva dēlu, bet dzimušu Āfrikā, un es uzaugu Pontinē pēc tam, kad mans tēvs šķīrās no manas mātes.

No tā brīža sākās mana reālā dzīve, kurā es gribēju dzīvot viegli, un, kā jau minēju, viegli var kļūt grūti.

Kāpēc?

Jo es vienmēr esmu ticējis, ka likums mums ir labvēlīgs, ja mēs izrādām nožēlu.

Bet, ja fakti ir pierādīti 100 % apmērā, likums, ko reglamentē tiesas, var tikai padarīt noziegumu.

ka tas patiešām notika, izņemot dažādus faktoros, kas, iespējams, mulsina lasītāju.

Kāpēc?

Jo būtu grūti nodot lasītājam patieso sāpju sajūtu, ko rada nepiedošana un iespēja izjust nozieguma garšu un izjust ļaunumu, ko darām.

Kad sabiedrība mūs pamet, un mēs esam apkārtnes acis, uz kurām visiem patīk skatīties.

Kāpēc?

Jums ir acs uz meklēšanu, kas izriet no individuālām spējām. Jo mēs vienmēr piedzimstam ar mantojumu progresēt dzīvē, lai varētu arī mācīt un nodot rūgtu dzīves pieredzi, un es par to vēl maksāju!

Esmu dzimis Āfrikā, un man bija trīs māsas: Elvīra, Kandida un Sao. Tas ir labs sākums stāstam, kas varēja būt izcils, bet sanāca ne tik labs dzīvesstāsts.

Es nejutu lielu ļaunumu pret vīriešiem, kas pilda šo funkciju, tā sauktajiem cietuma uzraugiem, es vienmēr uzskatīju viņus par ienaidniekiem, jo negribēju atzīt, ka es patiešām būtu varējis tikt vaļā no soda.

Dzīves ceļā esmu izdarījis vairākus noziegumus.

Es mēdzu lietot šo terminu, kas bija žargons, ar ko mēs nodarbojāmies, tā bija žargona forma, vai arī mēs varējām lietot terminu orientēts.

Tās bija vietas, kuras meklējām, un, ņemot vērā mūsu dzīvesveidu, tās vienmēr bija piestātnes, kur nebija vardarbības vai kur vardarbība nebija kārdinoša vai provokatīva, jo mēs patiešām jutāmies labi ar to, ko darījām. Sabiedrības tas netiek uztverts labvēlīgi, jo neviena sabiedrība to nepieņem, ka citi var pelnīt iztiku no noziedzības, ja tas netiek uzskatīts par nepieciešamību lietot vielas, ar kurām var pelnīt iztiku.

šķiet briesmīgi slikti, bet tie pastāv.

Un mums visiem ir savi netikumi, bet kā tādi mēs vienmēr slikti uztveram, ja mums nepatīk kaut kas, kas mums vienmēr ir bijis nemanāms, kā slikti, bet tas ir lielisks vietās, kur mēs visi esam audzināti, tās ir mūsu vides, un, dzīvojot kopā, mēs vēlamies un tiecamies dzīvot labi un būt labāki par citiem.

Bija daudz joku kā bērniem, ar kuriem es , bet starp šiem bērniem bija viena meitene, kura man vienmēr bija patikusi, kopš es viņu iepazīnu, viņas dzimšanas diena bija vienā dienā ar manu.

Viņa man vienmēr patika, no tās dienas, kad viņu satiku, viņa man vienmēr patika, viņa daudz dzīvoja kopā ar mani un daudz ar māsām, mums bija ļoti tuvas attiecības, tā nebija mīlestība no pirmā acu uzmetiena, es ticu un ticētu, ka nekad nebūs tādas sievietes, kādu es mīlēju, kad pirmo reizi viņu noskūpstīju, es jutos kā īsts lauva, mums visiem patīk sevi redzēt savannā.

Tas, kuram ir tiesības uz vienlīdzīgu dzīvi ar visiem vīriešiem, uz sievu un ģimenes dibināšanu.

Lai gan viņa pieņem dzīvesveidu, kādu es dzīvoju, un to, ka mīlestība nāk tikai reizi mūžā, es nejūtos gudrs, nedz arī sevi par tādu nekad neesmu uzskatījis, bet es viņus visus sastapu, viņi tā vai citādi bija integrēti, mums visiem ir jāsavienojas, es samaksāju lielu rēķinu, bet viss tāpēc, ka gribēju dzīvot labi.

Man labi veicās, es sāku nodarboties ar laupīšanām, sāku ar vienkāršām laupīšanām, izdarīju dažas bruņotas laupīšanas. Bet tad es degradējos ar pārmērīgu kokaīna lietošanu, es jutos labi, to smēķējot, un es negribēju no tā atteikties.

Tas man lika apjukt, bet es nekad nevienam neuzbruku laupīšanas laikā, ja nebūtu reakcijas, man nebūtu vajadzējis lietot vardarbību, tiesā man vienmēr nāktos to mīkstināt.

Es zinu, ka, ejot lietū, var saslapināties.
gribēja iegūt naudu vai vērtslietas, kas viņiem bija līdzī.

Tā kā es uzaugu Pontinē, Lisabona man vienmēr bija jautra, es to uzskatīju par pilsētu ar vēsturisku un kultūras vērtību, jo biju lasījusi vēstures grāmatas.

Es redzēju progresu, kā dzīvot labu dzīvi, kā dzīvot labu dzīvi kā tādu, citiem vārdiem sakot, es vienkārši gribēju naudu, es zināju, ka man klājas labi, es vienkārši gribēju un jutos slikti, es vienkārši gribēju apmierināt savu atkarību un justies sociāli, sociālā vidē, justies labi ar cilvēkiem un justies normāli, normāli sociālajā vidē, attiecībās ar cilvēkiem.

Es jutos dominējošs, man šķita, ka esmu lauva ar krēpi uz galvas. iekaro viņas teritoriju un dominē viņas dzīvē. Tieši tā es pietuvojos sievas dzīvei!

Nu... Es šo dzīvesveidu redzēju pozitīvā gaismā attiecībā uz kaitējumu, ko es varētu nodarīt cilvēkiem, es nekad nevienam nekaitēju tā, lai brutālā veidā izpostītu citus un neatstātu viņiem neko.

Es tikai izmantoju tā brīža apstākļus un darīju to tikai naudas dēļ, lai ātri varētu smēķēt kokaīnu, bet es vienmēr pagarināju to, kas bija neizbēgami, , to, kas cilvēkam nav dzimis, vai varbūt mēs to pat varam mantot, ka cēlonis, ko mēs pētām kā cilvēks, kurš lieto alkoholu un smēķē narkotikas, reaģē uz gēnu pavairošanu mantojumā, kas paliek pēc apaugļošanās sekām.

Es neesmu pietiekams eksperts, lai spētu to visu atšifrēt un nodot šo līdzību lasītājam, piemēram, runājot par to, jo man tas bija jādara, tādi ir dzīves ceļi. Dažreiz tie tiek uztverti labi, dažreiz - slikti.

Kāpēc?

Jo dzīvesveids, ko esam iemācījušies, kā jau iepriekš minēju, ir ne vienmēr rīkoties ar ļaunu nodomu, bet gan būt piedodamam, būt labi novērtētam!

Kāpēc?

Tāpēc, ka mēs dzīvojam saskaņā ar šo, ar standartiem, mēs dzīvojam.

Tā ir veida ambīcija, lai varētu dzīvot labu dzīvi.

Attiecības sākās, kad man bija 22 gadi, es biju armijā, bet es negribēju iet, bet likums to paredzēja. Un tad man bija īstās attiecības, kaisle, kas man nekad nebūs tāda kā Kristīnei, un te sākās attiecības, pēc kurām mēs visi tiecamies, mēs visi vēlamies atrast savu īsto labāku pusīti.

Es dzīvoju intensīvi, es jutu, ka, ja viņa būs prom no manis, es nejutīšos labi, un tieši tad viņa, iespējams, izmantoja to, ka viņai mazliet lielāka vara pār mani.

Es mīlēju šo meiteni, es biju greizsirdīgs, bet tā nebija slikta greizsirdība, tā bija veselīga greizsirdība, un tajā nebija nekāda slikta ļaunuma, kas varētu likt man piespiest kādu palikt ar mani.

Kāpēc?

Es domāju, ka esmu viens un, ja viņu pazaudēšu, zaudēšu savas dzīves sievieti, bet tas notika. Es gribēju iet uz galveno ielu, bet viņa gribēja iet uz diskotēku Campo Pequeno, mēs sastrīdējāmies, un tad arī izšķīrāmies, varbūt tā nebija tas, ko viņa gribēja, viņas vecākais brālis nekad īsti nepieņēma mūsu attiecības. Es ar viņu sastrīdējos, bet tas bija pirms es sāku mīlēt Tīnu, bet tas bija apstākļu mirklis, bet viņš man patika, bet viņš nepieņēma manu dzīvesveidu, viņš nekad man to neteica, bet viņš arī nekad neparādīja, ka ir manā pusē, zinot, ka es esmu pareizajā pusē.

Tas īpaši nesāpēja, bet viņš nepieņēma manas attiecības ar māsu. Viņš dzīvoja kopā ar mani tikai konteksta dēļ, mēs dzīvojām vienā rajonā, tāpēc mēs uzturējām šīs attiecības, tās, kurās bijām audzināti.

Viņas māte bija no Nelas, Conceição kundze, bet tēvu es nezinu, bet viņš bija labs cilvēks, Rauls.

Viņš iemācījās iztikt tikai no sievas, un vienā mēs viņu pasludinājām par apkaimes taksistu. Viņš bija bērns, bet viņam jau bija laika izjūta, viņš jau mācījās.

Un tad es ātri sapratu, ka, neraugoties uz agro vecumu, man ir jācīnās par savu dzīvi un par to, kas man ir: par tēvu, māti, mājām, man nekad netrūka un netrūka pārtikas. Jo, neraugoties uz zemo algu, ko saņēma mana mamma, viņa maksāja 11 escudos trīs maksu, un viss, mans tēvs maksāja tikai īri, un viss, bet man nekad netrūka pārtikas.

Tas bija beigu sākums, citiem vārdiem sakot, atsvešināšanās var novest pie aizmirstības, un es domāju, ka to es arī iemācījos, jo tēva zaudēšana nozīmēja, ka man bija jāreaģē tāpat kā viņam.

Es uz viņu raudzījos kā uz varoni, cīņas vīru, pieticīgas tautas dēlu. Viņa vecmāmiņa Elvīra bija tā, pie kuras es dzīvoju līdz sešu , līdz gāju skolā, kas notika? Pie vecmāmiņas es pieradu, pabeidzu skolu, biju neatkarīgs tēva tiešas uzraudzības, bet tolaik man vēl nebija pavisam atvērtas acis, bet es biju laikiem jau sajutis.

Es apzinājos šo brīdi.

Tie ir vieni no tīrākajiem stāstiem pasaulē. tas tā ir?

Mūsdienās ikviens var saņemt atzinību par savu dzīvesveidu neatkarīgi no ieņemamā amata vai sociālās hierarhijas.

Tāpēc mēs sākam ar atziņu, ka nevienu apsūdzēt bez pierādījumiem.

?

Šādi tiek pārvaldīti likumi, un mums visiem tie ir .
nenogaliniet, nelaupiet un nev.

Taču mēs varam atgriezties cilvēces pirmsākumos, un šādi notikumi atkārtojas un atkārtojas, jo vēsture ir balstīta uz to. Mēs esam nepārtrauktība, nepārtrauktība, kas vienmēr būs nepārtraukta, kas ir lemta.

Un tā ir absolūta pārliecība, ka mēs dzīvojam kādam mērķim, mēs neesam turpinājums tam, ka esam un pastāvam uz Zemes.

Es nezinu, es varētu variēt tēmu, bet tas varētu traucēt lasītājam lasīt, varētu novērst uzmanību no īstā stāsta, kas notika.

Taču tās ir līdzības, kas vienmēr būs sastopamas visā grāmatā, jo mēs grasāmies padarīt konkrētas un saprotamākas situācijas, kas tika piedzīvotas.

Kāpēc?

Tātd jūs redzat, ka tas viss notika sabiedrībā, kur vienmēr bija veselīga dzīve un sapratne, daļa no sabiedrības, jo citu acīs mēs, iespējams, pat esam jūdi, bet dzīvē ir viena ļoti svarīga lieta: mēs sējam, tādus augļus arī plaujam.

Tēvs vienmēr mani redzēja un gribēja redzēt kā karali, bet es esmu karalis, karotājs, kurš ne vienmēr var uzvarēt, un es sāku ļoti jauns.

Kad es teicu, ka tas, kas ir viegls, nav viegls, bet gan grūts, es to saucu par medībām.

Pēc tam, kad es viņai iesitu pa seju, es jutu, ka esmu viņu zaudējis, es to patiešām jutu acīs, vēlāk viņa mēģināja atgriezties pie manis, bet es to nepieņemu, un sākās īstais nozieguma stāsts, bet man jau bija sodāmība, es jau biju šķīries, kad pavadīju sešus mēnešus Santarēmas militārajā cietumā, tas bija militārais cietums.

Tajā laikā Arnaldo bija notiesāts, tāpēc stāsts par šo personu iederas manā ceļojumā cauri cietuma videi. Grāmatas turpinājumā lasītājs sapratīs reālo sociālo vidi, šajā gadījumā - cietuma .

Viss tika ieguldīts, lai es varētu dzīvot labu dzīvi, es jau biju izšķīries no Tīnas. Un ko es darīju? Es mēģināju savu veiksmi.

Es pat strādāju Pontinha metro par galdnieku kalpu. Melnādainie no manis baidījās, es strādāju ar melnādainajiem no Kaboverdes, labiem cilvēkiem, kuri vēlējās labāku dzīvi, kādas viņiem nebija viņu izcelsmes valstī.

Viņi meklēja labāku dzīvi Portugālē, ko nevarēja iegūt savā valstī, tāpēc viņu meklējumi lika viņiem emigrēt no savas valsts.

Portugāles tuvuma dēļ bija vieglāk meklēt Portugāli.

Es sāku sajust Kaboverdes iedzīvotāju tuvību, komunicēt ar viņiem, Kaboverdes iedzīvotājus sauca par sliktiem, jo viņiem bija jācīnās pret nevienlīdzību, un, kad viņi ieradās šeit, Portugālē, viņus neuzņēma labijo bija noticis aizjūras karš, un tajā laikā es vēl biju bērns, es biju chavalito, es pamodos, un tad es sāku to, ko neviens negrib no dēla, es sāku klejot, es nekad nebiju klejotājs, es biju klejotājs.

Man jau bija priekšstats par savu pagātnes pieredzi, es redzēju, kā vecāki šķīrās, kad man bija astoņi gadi, es jau mācījos, un tāpēc jau zināju, ka man neklāsies labi, es jutu, kā aiziet cilvēks, kuru uzskatīju par savu varoni.

Redzot šo zaudējumu, es jau agrā vecumā sapratu, ka man būs jāpalīdz mātei, bet es patiesi mīlēju savu tēvu.

Līdz 17 gadu vecumam katru vasaru pavadīju kopā ar viņu. Vēlāk turpināju, kad biju armijā, bet tad sāku attālināties, kas ir dabiski.

Tajā laikā viņš strādāja Figueira da Fozā Transporta dienesta praktiskajā skolā, kur es pavadīju brīvdienas kopā ar viņu.

Mans tēvs bija grūts cilvēks, viņam bija smaga bērnība, viņš zaudēja tēvu 14 gadu vecumā, un manas vecmāmiņas mērķis bija dzīvē izaugt, iegūt lielāku atbalstu un vairāk naudas.

Tēvs teica, ka atvadas bijušas mīļas, tās bija no kāda, kas viņam patika, jo tās bija sasteigtas atvadas, kopš atvadām viņš tēvu vairs nekad neredzēs, bet viņš uzauga smagi palīdzēdams mātei, viņš bija tas dēls, kurš visilgāk dzīvoja mātes mājās.

Es sešus gadus dzīvoju pie vecmāmiņas, bet viņa bija stingra, nāca no apakšas un smagi uzauga, viņa nekad neļāva saviem bērniem izsalkt.

Tajā laikā viņš bija kalnrūpnieks. Viņš meklēja darījumus ar rūdu, bet tur viņam neizdevās. Viņš bija arī riteņbraucējs, pēc tam iestājās armijā un turpināja karjeru tur.

Viņš kļuva par normālu cilvēku, viņš tur devās dzīves nepieciešamības dēļ, viņš nodrošināja to, kas mums visiem ir jānodrošina, - pašpietiekamību.

Tas notika tāpēc, ka viņš bija stingrs vīrs, drauga draugs, viņa bērnu draugs, bet viņš neteica daudz vārdu, taču bija cienpilns un godīgs.

To viņš vienmēr gribēja man atstāt, bet tā bija, te nu tā, tā bija šķiršanās, es nedaudz attālinājos, es neturpināju padziļināti pavadīt ar padziļinātāku pavadīšanu, par to, kā būt un kā dzīvot, par grūtībām, kas jāpārvar, un dzīves šķērsli, kas nodrošināja darbu, lai nodrošinātu nākotni, lai varētu radīt pēcnācējus, tie visi ir labi bērni, mēs esam cienīgi būt viņa bērni, bet arī no manas puses pietrūka sapratnes un uzticības, es kļuvi par nerātno būtni, kā jau teicu.

Psiholoģiskā sajūtu pātagināšana mani tikai pasliktināja, jo es nekad nespēju saskatīt, ka ir jāīsteno labais, bet, tā kā caur nošķirtību es saņēmu tikai ļauno, es varēju saskatīt tikai to, ka ir jāīsteno labais.

Ļaunums bija manā prātā.

Un tā tas viss notika līdz nosodījuma aktam. Kur tas sākās?

Atdalīšana bija beigusies, un tad es sāku
bet tas bija mans dzīvesveids no pagātnes, un tur es jutos drošs
no satraukuma, biju izjutis, bet tur es zvērēju: tu mani atstāj, es
nekad vairs neatdošos.

Mans dzīvesveids bija patērēt un zagt, un tad es viņu vēl meklēju,
un es viņu meklēju vairākas reizes, un tad viņa atkal gribēja mani
pieņemt, es nezinu, tu lika man ciest, es negribu, lai man atkal būtu
tāda sajūta, tas bija sāpīgi, bet man vienmēr bija jādzīvo, un
viņa man joprojām ir.

Viņa joprojām ir manā prātā, un tāpēc es tik daudzus gadus
pavadīju cietumā, vienmēr domājot par viņu. Tāpēc es tik ļoti
loloju šo kaislību, es nekad neesmu piedzīvojis neko līdzīgu.

Linhó, pēc trīs mēnešu apcietinājuma es nonācu Linhó cietumā notiesātajiem, mans stāsts tur sākas ar to, ka mani ierobežo drosme, ar ko mums nākas saskarties citu pasaulē, notiek, tā kā zināju, ka ieslodzījumā ceļš var būt ļoti garš, es pievērsos džungļiem, lai tiktu galā, tas bija vieglākais veids, kā tikt galā ar tiem, kas izdara noziegumus un atrodas cietumā, tā ir pasaule, kurā valda stulbuma likums, un, kad tu nodarbojies ar ēzeļiem, tev jāprot ar tiem tikt galā, bet, ja esi pārāk gudrs, tu vari krist, tāpēc dzīve tur ir jāved ne tik daudz uz zemi, cik uz jūru, tas bija mans glābiņš, tā bija mana izvēlētā metode, kas man ļāva uzvarēt, bet mans sākums bija garš un tas bija nemierīgs sākums, jo es atrados bez sievas, bez brīvības, es atrados ieslodzīts, pazudis, un es biju jauns, es domāju par visu, kas varētu tajos gados, ko es tur varētu pavadīt. Tad ko es darīju? Es sāku ar to, ka ieguvu cieņu, tas nav viegli, lai gan es nevēlos iesaistīties vardarbīgos konfliktos, tie notiek, jo viņi iet cauri rutīnai, ko es vēlāk sapratu, rutīnai, kuru ieraudzījis, man bija pretīgi dzīvot, es nekad nebiju domājis, ka cilvēki var nodarīt tik daudz ļaunuma viens otram, jo vieni pārdod narkotikas, citi ir patērētāji, jo dzīve cietumā griežas ap narkotiku monopolu, jo tā es sāku smēķēt heroīnu, jo es jau biju nonācis cietumā.

Es nolēmu sākt lietot heroīnu, bet jokojot, lūk, es smēķēju heroīnu, bet nākamais, ko es zināju, es biju iestrēdzis un nevarēju izdarīt, bet es iemācījos, kā to darīt, bet par to tiks pastāstīts vēlāk, tāvad sākums bija tas, ka man bija dzīve cietumā, neskatoties uz realitāti, kas izvairās no baudām, es tikai samierinājos ar heroīna lietošanu, jo zināju, ka tas mani aizvedīs no domas par seksu, mani baroja ar ķīmisku vielu, kas neļāva man par to domāt. Man ir bijušas platoniskas mīlestības, kā tas ir likumīgi, un man ir bijušas lielas mīlestības, bet tas ir kaut kas, kas ir garantēts, bet ar to nepietiek tikai pamēģināt, nepietiek tikai ar vēlmi smēķēt vienmēr ir vēlmes būt līderim aspekts, redzēt citus hierarhijā, kas pavēl to, ko tu zini, ka nevaritas ir sāpīgi, to ir grūti panest, es nolēmu nevienu nenožēlot, jo arī es tur biju, es maksāju taisnības parādu, bet mans ceļš bija ļoti slikts, ja es šo mācību būtu iemācījies agrāk, es būtu uzvarējis un nebūtu zaudējis, jo es būtu izkļuvis soda vidū, bet mans tēls bija sadedzināts, man bija daudz atsauksmju, ir atskaite par manu laiku cietumā, tas bija beigu sākums, smags sākums, par ko es nevaru nožēlot gadus, kad smēķēju šo narkotiku, tas man palīdzēja atbrīvoties no lielas vajadzības, ko mēs visi izjūtam, tas ir loģiski, lai gūtu baudu, būtu brīvība staigāt apkārt un būt skaistam, šajos gados

Man ir bijušas visas mīlestības, ko esmu sevī uzkrājis, bet tas būs vēlāk, tagad es runāšu par ceļojumu, kas ir garš, es nezinu, kā visi sāk pie ieejas, kad viņi ir notiesāti, kas ir meklēt labklājību, pat klosterdzīve, bet tas viss ir subjektīvi, jo mūsu labklājība var nepatikt tiem, kas uz mums skatās, tā var nepatikt vairākos punktos, pirmkārt, tā var būt zādzība, otrkārt, tā var būt verdzība, darbs, treškārt, tā var būt kļūšana par aukli vai mājkalpotāju pa dienu, cietumā ir tik dažādi cilvēki, ka mēs ne vienmēr varam zināt, kas notiek dvēselē un kas katram patīk, daudzi izvēlas labo, lai , bet aiz tā visa vēl svarīgāks punkts, nekad, nekad nevar nopirkt draudzību, pat ja par to maksā cietumā, konfrontācija cietumā ir ļoti smaga, ir tādi, kam nav nekā, konfrontācija cietumā ir vaļīga, vaļīga no vienas puses un spēcīga no otras puses, es dotu miljardu vai ko vien man būtu jādod, lai atgrieztos atpakaļ, lai tiktu vaļā, bet es gribēju iet šo ceļu, es gribēju iet smago ceļu, tas bija ceļš, kas man vienmēr prasīja laiku, lai to saprastu, mana puse bija vairāk psiholoģiska.

No tā brīža es cietumā tā arī neatradu ceļu uz labo, es neticēju labajam, es redzēju tikai ļaunumu. ? Tāpēc, ka es jutos pret sevi pretīgs, tāpēc, ka

Citu acīs viņa nebija nekas vairāk kā piranja, piranja ir žargona termins, ko mēs mēdzam lietot un kas nozīmē valdonīgs, cilvēks, kurš nevēlas sevi veltīt nekādam citam mērķim, izņemot to, ko viņš ir samierinājies darīt, viņš vienmēr iet pa ceļu, kas vienmēr ved uz dievišķo, no tā nāk spēks, no cerības un ticības, un es to vienmēr nēsāju sev līdzi, es tur esmu redzējis slepkavības.

Bet man bija vienalga, un viņi ļāva man dzīvot, viņi nekad nemēģināja man kaitēt, patiesību sakot, un tieši tā viss sākās, es biju ļoti nestabila, neprognozējama, un skolas direktore mani mudināja turpināt mācības, bet es to darīju, bet ne visiem, kas mācījās, bija ģimenes atbalsts, garantēts atbalsts.

Tā vienmēr pastāv, ja tā ir garantēta ar likumīgu dzīves veidu un iespēju pieprasīt to, kas ir nepareizs, tāpēc to sauc par garantētu atbalstu, likuma ietvaros tie ir tie, dod mums ļaunumu, kad sistēma mūs spiež un sit, jo, tā kā mums nav naudas, mēs esam iestumti sistēmā, kur, ja ir nauda, viss iet ļoti labi, taisnīgums darbojas, jo, ja tās nav, tās nav.

Lai arī cik ļoti viņi tev tic, viņi neko nevar mainīt, jo viņi ir ierēdņi, un viņiem par to ir tikai jāziņo, viņi nevar rīkoties, ja nav ievērotas prasības, ko nosaka tiesas, ja ir sūdzība, tiek sākota izmeklēšana, bet, ja viņi sāktu izmeklēšanu, es vienmēr būtu vaļā, jo es zināju, kā rīkoties cietumā, es zināju korumpētos apsargus, tos, kas ieveda cietumā narkotikas, daži izkļuva no cietuma, citi nonāca cietumā.

Dažus no šiem arestētajiem policistiem es jau pazinu, es izcēlos, un man bija epizode ar vienu no viņiem, Alfredo, viņš bija nakts vīrs, nakts karalis, naktskluba operators, tas ir īsts mafijas karalis, viņš ir pelnījis labāku dzīvi, viņš bija bijušais policists, tikai aizgāja pa noziedzības ceļu, es esmu ļoti priecīgs, ka varu viņu pieminēt savā grāmatā, jo es no viņa iemācījos dažas lietas, lai gan viņš bija policists, un man ar viņu dzīvē bija mazāk pozitīva epizode, mani mēģināja nogalināt Linhó cietumā, bet tolaik es jau biju veterāns, biju tur nodzīvojis piecus gadus. Es pazinu visus darbiniekus, un viņi visi mani pazina, un šī epizode slikti ietekmēja visu cietumu, visus ieslodzītos, jo es biju stimulš viņiem visiem, es biju piemērs, ko viņi manī redzēja, lai nodrošinātu nepārtrauktību klosterī, jo mums bija jābūt tā daļai.

Es tur biju, un, kad iepriekš teicu, ka Kaboverdes iedzīvotāji grasījās kļūt par manu savienību, es, patiesībā viņi gribēja kompensēt šo epizodi, viņi mēģināja mani nogalināt, es biju uzaicināts par vadītāju, bet es negribēju izmantot neviena savienību, es tikai liku viņam saprast, ka, ja es to vēlētos, viņš būtu miris.

Bet likteņa ironijas dēļ nekas no tā nenotika, viņi viņu tikai piekāva, nenogalināja, viņš atpirka vainu un centās nostiprināt manu draudzību ar viņu, bet iekšēji zināja, ka šo epizodi nekad neaizmirsīs, es viņam piedodu tikai tāpēc, ka viņš bija pazemīgs un bija apmulļojies, ko viņi par mani teica, nevis cietumnieki, bet cietuma uzraugi un vadība, jo viņš zināja, ka nevarēs mani pārspēt, viņš jau iepriekš samaksās nāves cenu, es viņu atstāstīju un, kad sapratu, ka viņš ir pazemīgs, iemācījos viņu cienīt un pieņemt, jo viņš nebūtu dzīvs, ja es viņu negribētu, bet tas nebija tā vērts, tā bija tikai augsta cena,

Mani kritizēja parastie ieslodzītie, kuri ienīda policistus,
Mani izsmēja.

- Nelsons, kā tu uztver šo puisi?

Es viņu akceptēju, jo, neskaitot visu pārējo, viņš bija profesionālis, viņš bija ieguvis spēcīgus ienaidniekus vidē, kurā viņš dzīvoja, būdams policists, viņam bija daudz zināšanu, viņš pazina cilvēkus no augšas un ietekmīgus cilvēkus, kuri varēja palīdzēt, viņš man draudēja, lai es pārtraucu runāt ar šo cilvēku, citādi viņi vairs neciestu mūsu cieņu, bet es viņam ļāvu dzīvot, viņš bija viens no mums, manis pieminētie Kaboverdes iedzīvotāji bija Nelsons un Karloss, viņi dzīvoja tieši tajā rajonā, kur es uzaugu, viņi bija mans plecs, uz kura varēja atsperties, un uzliesmojumi nāca vēlāk, un viņi gribēja redzēt šo nokautu, bet es atstāju viņu dzīvu, es neko negribu no šī cilvēka, visam, man nav nekā pret viņu, un šo brāļu stāstu, Karlosu nošāva PSP aģents, viņam krimināla pagātne, viņš bija ļoti piekrāpts, viņš spēlēja ar mani šahu, viņš bija "eksperts" šajā jautājumā, viņš zināja spēlēt tikai par naudu, es viņam vienmēr teicu, ka tas nav tā vērts, mēs spēlējam krekla mīlestības dēļ, bet tolaik viņam jau labi klājās, viņu sponsorēja Manuels un Romão, un Badona, Mēs savā starpā rīkojāmies kā brāļi, bija savstarpēja palīdzība, starp mums bija viss, vidē, kur noziegums uzglūn jebkurā sekundē, milisekundē, ir daudz, un dažreiz tu vari tikt pieķerts, un pēc tam, kad mēs to bijām izdarījuši, es nolēmu turpināt savu ceļu, es daudz eskortēju cietuma iekšienē, citiem vārdiem sakot, es nodrošināju dažu labklājību, un

nopelnīt savu, citiem vārdiem sakot, viena roka mazgā otru.

Tas bija moto, savstarpējas palīdzības moto, bet vienmēr bija risks, ka var nonākt situācijā, ja mūs aicināja Linhū notika slepkavība, es nekad to neapšaubīju, tās bija labas dienas un prieka dienas, jo es pat biju apņēmības pilns, es to nevarēju izdarīt, es vienmēr domāju par sevi, es nekad nedomāju par citiem.

Viss gāja ļoti ātri, līdz mani pēc astoņiem gadiem pārceļa uz ebreju ieleju Linhó, viņi nekad mani negribēja un nepieņēma labi, viņi gribēja man kaitēt, bet viņi mani cienīja, viņi vienmēr gaidīja manu bezrūpību, ko es viņiem nekad . Bija viena sieviete, kas strādāja juridiskajā nodaļā, viņai es patiku, un es viņai piedodu, bet es viņai piedodu ar prieku, tā diena, kad viņi man uzlika slazdus, bija tieši tā, kad es biju spēcīgāks nekā jebkad agrāk, es ar viņiem nekad daudz nerunāju ar policistiem, tas bija bīstami, es biju gatavs darīt jebko.

Neatkarīgi no sliktajām lietām, kas ar mani varētu notikt, jo man bija izglītība, kas balstīta uz nākotni, un es ar to varēju sadzīvot, tas ir spēcīgs faktors, lai mēs būtu tādi, lai mēs pie tā pierastu un tiktu mācīti, ka dzīve ir tāda, mēs dzīvojam, lai nomirtu, mēs vienkārši pildām dabas gribu, tā mūs paņem, kad tai tas ir jādara.

bet, kad mani pārcēla uz Ebreju ieleju, bet tas viss bija aiz muguras, sākās jauns cikls, tāds mans dzīvesveids un domāšanas veids, nepieļaut nekādu ļaunprātību, man bija mans raksturs, es vārījos ļoti mazā ūdenī, un, kad es ierados Ebreju ielejā, es nolēmu uzņemt jaunu kursu, es gribēju atbrīvoties no pagātnes murga, lai gan man tie bija, pagātnes, man to īsti nebija, tas bija vienkārši tā teikt, kas iet apkārt, tas nāk apkārt, bet tas tā nav, kas iet apkārt, tas nāk apkārt; tev vienkārši ir jāļauj, jāļauj sevi ievilināt fantāzijā, ka tu patiešām esi valdoša būtne un esi visas galaktikas īpašnieks, citiem vārdiem sakot, viss ir disfunkcionāls un viss ir tam iekārtots, jo viņi ir darba devēji un viņi nekontrolē darbiniekus savos zagšanas piedzīvojumos un var teikt, ka tas ir legalizēts, tas ir krāpšanas veids, viens no momentiem, ar ko es visvairāk lepojos Linhū, bija mana iekarošana, jo līdztekus mana vārda nodrošināšanai laukumā.

Man bija vēl viena lieta, tas bija brīdis "viss vai nekas", bez izglābšanās no uzvaras vai nāves, tas bija moto, kas bija, spēks dzīvot un izbaudīt to, kas man nebija, kamēr biju ieslodzījumā, es nekad neizmantoju nepamatotu vardarbību pret saviem biedriem, es gandrīz raudāju asaras par ļaunumu, ko redzēju, ka īsteno citi biedri, kuros valdīja vardarbība un bija

varbūt viņi piespieda mani darīt visu, ko gribēja tirgotāji, bet es neizvēlējos grūtāku ceļu, lai gan biju pieķēries heroīnam, es sev zvērēju, ka, ja es gribēšu dzīvot cietumā, es būšu gatavs nogalināt un dzīvot cienīgi, lai viņi beigās nevarētu mani, galu galā tas viss ir tā brīža nelaime, ar to mums ir galā, lai gan es negribēju radīt ienaidniekus tur, kur to nebija, un slikti staigāt ar sevi, bija tādi, kas centās man kaitēt, vadībai es nepatika, tāpēc viņi to arī darīja, viņi sūtīja savus informatorus, lai tie būtu klāt visu laiku, kad es biju atvērts, lai viņi būtu labāk informēti, viņiem bija sirdsapziņas pārmetumi, bet viena lieta piesaistīja manu uzmanību un lika man mainīties, es ļoti balstījos uz skolotājiem, kas man bija, es izjutu platonisku mīlestību pret dažiem no viņiem, un tas bija tad, kad viss gāja labi, bet tad apgāzās laiva, viņi mani aizveda un ielika ebreju ielejā, pēc astoņiem gadiem Linhū bija grūti, Es atstāju aiz sevis plašu cietuma vēsturi, jo es viņus visus pazinu un viņi pazina mani, un tāpēc viņi nekad negribēja mani sodīt simtprocentīgi, mani sodīja ar disciplinārsodiem, dažus par agresiju, citus par verbālu agresiju pret uzraugiem, un tā es sapratu, ka patiesībā man bija darīšana ar mafiju, kas vairāk līdzinājās mafijai.

daudz spēlēju bumbu, savai izklaidei, patiesībā spēlēju visu, ko vien varēja spēlēt, spēlēju visaugstāko trumpi, kādu vien varēja, piķa dūzi, daži cilvēki man teica, ka es varētu saprast, ka ar šo kārti man varētu nepaveiksies, un man teica, ar šo kārti man varētu nepaveiksies, laiki mainās, un tad es sāku saprast, ka dzīve nav cietumā, bet ārpusē, bet es nekad negribēju to internalizēt, bet es zināju, ka tā ir mana stiprā puse; sākās dramatisks stāsts, kas beidzās ar slepkavību, bija trīs brāļi, un viņi visi lietoja heroīnu, un heroīns viņiem bija šī brīža nepieciešamība, citiem vārdiem sakot, viņi bija no tā atkarīgi, viņi bija narkomāni.

Bet dziļi sirdī viņi bija pazemīgi cilvēki, viņiem bija labas sirdis, jo viņiem vajadzēja palīdzēt, jo dzīve, ko viņi dzīvoja, un arī es to vadīju, bija smaga, varētu pat teikt, ka tā bija verdzība, jo, ņemot vērā to, dzīve tika iekārtota, katru dienu mums bija jādzer, citādi mēs dabūjām pagiras.

Bet tas viss ir dzīvesveida rezultāts, tas, kas virza lietu, jo es par to esmu pat rakstījis dzeju.

Visi viņi man lūdza dzejoli, uzrakstu viņu draudzenei vai ko citu, viņi vienmēr lūdza dzejoli, bet es pazaudēju savu ceļu, un tieši patēriņa laikā es pieņēmu šo dzīvesveidu, es zinu to, ko zinu, un es negribu nevienu mācīt, jo man bija pieredze to darīt pagātnē, tas mani padarīja par varoni, kurš bija atkritumos un spēja piecelties.

Viss nonāca līdz tam, kā mēs to piedzīvojām, kā mēs dzīvojām, kā mums bija jāsaņem narkotikas, lai smēķētu, jo, ja man tās piedāvāja un deva, es tās , es kļuvi par dīleru suteneri, lai pārdotu, viņiem bija jāgarantē man ikdienas pagiras, Tieši tad es kļuvi par dīleru suteneri, par to mani iesauca, viņi visi gribēja man palīdzēt, viņi deva man narkotikas, lai es tās pārdotu, un es tās patērēju, man bija vislielākā izklaide, kāda var būt jebkuram narkomānam, būt atkarīgam no narkotikām smēķēšanai.

Bet es biju pazīstams ar savu sportisko meistarību, ar treniņu praksi, jo trenējos katru dienu, un tas mulšināja cilvēkus, kuri mani redzēja un skatījās uz mani, viņus vienmēr pārņēma paranoja, paranoja, par kuru es jau minēju šajā grāmatā, neuzticība, kas ir apšaubāma, kad mēs darām ļaunu, mēs vienmēr uztraucamies, vai ar mani notiks ļauns?

Godīgi sakot, es pieradu pie šāda dzīvesveida, un pēc cietuma man bija grūti iekļauties sociālajā vidē, jo tā ir vide, ko mēs pazīstam, tā ir ļoti maza telpa, kur ikdienas saskarsme liek mums iepazīt vienam otru, bet fiziski.

Mēs visi vēlamies būt vadošie, jo uzskatām, ka tas ir mūsu tiesības - gribēt iekarot telpu, kas dod mums pašpārlicinātību, būt ievietotiem vidē, kurā mēs vienmēr saskaramies ar bailēm, bet tās nav bailes, tā ir vienkārši pārlicība, mēs varam pārvarēt situāciju, zinot, kā būt, zinot, kā runāt, zinot, kā būt tumšākajā biznesā, par kādu vien varat iedomāties, narkotiku pasaulē, tas ir ļoti plaštas ir milzīgs un bezgalīgi plašs, viss, par ko vien varat iedomāties, kad runājam par noziedzību, tā tad viss, par ko vien varat iedomāties biznesā, kas nekalpo peļņas gūšanai, Šajā gadījumā zādzība, tirdzniecība, citiem vārdiem sakot, sarežģītas apsūdzības, grūti izdarāmas lietas, tas ietver arī ekspluatāciju, kad pastāv hroniska atkarība, kurā paši cilvēki zina, ka viņiem nav izejas, viņi ir kļuvuši ļoti glēvi atkarības faktora dēļ, viņiem ir pavēlēts, viņi ir pakļauti, lai izspiestu naudu no ģimenes, kas jūt sāpes, redzot vienu no saviem.

dēls, kurš ir atkarīgs no heroīna un pieņem, ka viss, ko var zaudēt cilvēka cieņas ziņā, citiem vārdiem sakot, zaudējot visas audzināšanas vērtības, ko esam ieguvuši, lai būtu kāds dzīvē, dzīvojot tā, kā mums ir iemācīts dzīvot, jo tās ir vērtības, ko esam pieraduši cienīt sabiedriskās kārtības un ētisko vērtību ziņā, ko mums atstājuši vecāki un ko mēs sludināsim neatkarīgi no tā, cik daudz bērnu mums, tā ir audzināšana, ko mēs mācīsim, vienmēr ir dzīves pagarināšana.

Bībelē ir rakstīts, ka mēs piedzimstam, lai vairotos, bet Bībelē varam lasīt arī to, ka Kains nogalināja savu brāli Ābelu, bet viņš tika svētīts un viņam tika piedots, viņš tika maldināts. Reizēm dzīvē gadās, ka mēs tiekam maldos, liktenīgajā, tajā, kas patiesībā ir rakstīts, jo tas ir rakstīts pēc pieredzes un likumu formas, ar ko mēs dzīvojām un uzaugām.

Kāpēc?

Saprāta spēks vienmēr uzvar, un visi spriedumi, ko var izdarīt par dzīvi, reizēm var nebūt tie īstie, visu nosver viens faktors: apvainojums, neesot smieklīgam, neesot tam, ko visi uzskata par

viņi vēlas nicināt, pazemot; viņi jūtas labi, un, ja trūkst ekonomiskās varas, mēs vienmēr esam ierobežoti, lai spēlētu, jo tiek pieņemts, ka tā ir spēle, citiem vārdiem sakot, ir tie, kas saka, ka ir jāprot spēlēt - tie ir populāri teicieni -, lai mums paveiktu veiksmē, ja mums kaut kas labs izdodas, un lai veiksmē mums dotu to, ko mēs meklējam, labklājība, labsajūta, laba ar , spēja palīdzēt, jo arī mēs esam mācējuši to darīt, mēs dalāmies kopdzīvē ar saviem vecākiem, brāļiem, māsām, vecvecākiem un vectēviem, jo tā ir mūsu paaudze, jo mēs esam turpinājums tam, ka viņi mūs redz kā būtnes, kas radušās no viņu pēcnācējiem, citiem vārdiem sakot, viņi zina, ka mēs spējam viens otru pazīt, ka viņi ir mūsu un ka viņi vienmēr ir mūsu pusē, bet viņiem nekad nepatīk skatīties uz kādu ģimenes locekli, kas viņiem nepatīk, viņiem ir priekšstats par dzīves saglabāšanu, ko veido progress, vienotība, labklājība, nevienam tas nepatīk, vai redzēt kādu, kas ir mūsu ģimenes loceklis vai tuvs cilvēks, jo galu galā mēs visi esam cilvēki, mums ir galā vienam ar otru, un ģimenes vidē dažkārt grib mūs pārāk daudz ieņemt, viņi jūtas piederīgi tam, ko viņi ir radījuši, un viņi padara to par dzīvesveidu, par ko rakstīts visos teoloģiskajos lasījumos, ko var izlasīt, citiem vārdiem sakot, reliģiju studijas.

Mēs visi ņemam morāles mācību, ir pareizi, ka tie, kuri jūtas mums tik tuvi, kuri dara visu, kas viņu spēkos, lai mūsu mīļajiem būtu labi, lai arī kas notiktu, un nekad nevēlas viņiem neko ļaunu, sava tēla, ko viņi glabā, un tā, kas viņiem ir iemācīts, vērtību, pēc kurām viņi ir vadījušies, priekšā neļauj viņiem labi paskatīties situāciju, kuru, iespējams, varētu atrisināt, ja reizēm tā nebūtu pārprasta. Citiem tas viss ir ļoti skaisti, un arī plašsaziņas līdzekļi to šādi nodod, tāpat kā fasādi, mēs parādīsim skaistu attēlu, viņus arī piespiež vara, kuru mēs visi pieņemam kā valdošo, ļoti grūta tēma, bet tā ir saistīta ar visu, par ko tiks ziņots, tā pastāv, mēs eksistējam, mēs turpināsim eksistēt, izglītība tiek dota arī tiem, kas uzdodas par saprāta meistariem un reizēm nodod un vēlas šķelšanos, viņiem visiem ir viena kopīga lieta, lai uzturētu: labklājība, labklājība, kas viņiem var dot meistarību visā, pēc kā viņi var tiekties un vēlas labklājību sabiedrībai, bet viņi visi ir dzīvojuši un ar tēvu un māti, viņiem ir atbilstoši apstākļi, lai viņi varētu progresēt karjerā, uz ko tie tiecas, bet viņiem arī neizdodas, bet viņi vienmēr aizmirst un vadās pēc tēla; es esmu uzturējis šo diskursu, jo mans plašums šajā dzīvē ir milzīgs, es esmu daudz mācījies, es esmu attīstījis to, kas man bija jāattīsta

Lai gan es biju ieslodzījumā, es nekad nedomāju par galu, es vienmēr gribēju tieši kontaktēties ar to iestāžu darbiniekiem, kurās biju, savu cietuma karjeru es varu tā nosaukt, to labāk interpretēt ar šādu vārdu, bet tā būs, tā būs jāinterpretē, tā būs jāinterpretē godīgākajā un sirsnīgākajā veidā, kāds vien dzīvē . Tas ir saistīts ar divpusējām attiecībām, kas ir attiecības, kuras pārvalda visas nācijas, kas ir kopienas interešu jautājumi, lai aizsargātu labumus, lai tie varētu nodrošināt labklājību, kas ir iedibināta pasaulē. Brīvība ir visgrūtāk apspriežamā tēma, mēs varam atdot visu savu brīvību, visskaistākā lieta pasaulē, tas ir vislielākais prieks, ko var gūt dzīvē, tas ir būt brīvam, mums tikai jāprot pārvarēt visus šķēršļus, ar kuriem sastopamies dzīvē. To ir ļoti daudz un dažādu, es sākšu ar galveno: sociālais labums, mums visiem ir viena kopīga lieta, mēs sev patīkam, mēs varam būt neglīti, skaisti, tam nav nozīmes, mēs pierodam dzīvot kopā, izskats nav viss; reizēm aiz laba izskata es varu atrast mazāk pusi, bet tā bija Apolona puse, skaistuma puse, ko aprakstījis Nīče, es sekoju viņa autobiogrāfijai, tam nav iemesla, skaistuma puse ir tā, kas liek mums sapņot, kas liek mums dievoties, tā nes visu labo, bet tā ir, labais iet roku rokā ar ļauno, kā teica Nīče

Kad mēs runājam par visām būtnēm, kas eksistē uz Zemes virsotnes, lai kas tās arī būtu - politiķi, tiesneši, mēri vai asociāciju priekšsēdētāji, viņi visi var būt, pat televīzijas raidījumu vadītāji var būt harizmātiski un ar pateicības sajūtu, bet nevienam nevar piedot, vārds "piedot" nozīmē, ka mums visiem ir iemesls, un, kad tiek uzdoti jautājumi, mums ir jāpieņem, ka viss, ko mēs darām, ir par labu likumiem, kas regulē sabiedrību, un ka mēs varam dzīvot saskaņā ar vārdu "likums". No turienes viņi tiesības netikt sodītiem un noteikt likumu, jo tas viss saskan, ļaunprātīga izmantošana pastāv, ir pastāvējusi un pastāvēs, ir prologs.

Un prologs nāk no transcendences, no mācīšanās par to, kas ir ārpus, mēs visi dzīvojam tāpēc, ka zinām, ka transcendence ir kas vairāk nekā tas, kas ir ārpus, tā ir spēja būt, tā ir spēja būt, tā ir spēja mācīt, mācīt, būt visam, bet ir viens atslēgas vārds, kas to visu apzīmē: filozofija, dzīvesveids, prieks dzīvot, tas ir tas, kas veido vienu no transcendences faktoriem, mēs turpinām būt un mēs turpinām dzīvot tāpat, esības evolūcijā, tas, ka esam radīti, tas, ka esam pamesti, nevienu nepadara slikti svētīgu tas labais, ko mēs varam praktizēt, ir dievišķais, tas, ko mēs esam iemācījušies, tas ir mūsu liktenis, ko esam iemācījušies.

viss mums ir atstāts kā lielu vērtību mantojums, tāpēc viņi sevi cildina rakstītajos vārdos, bet tas viss ir varas saglabāšanas un eksaltācijas cildināšana, jo tas viss varētu būt skaisti, ja viss patiešām piepildītos un tiktu pierakstīts, tas būtu ļoti labi.

Kāpēc?

Mēs nonākam visplašākajā cilvēces puves ceļā, mēs esam legalizētas demokrātijas vergi, kas izmanto situāciju, kad esam noslēgti un pakļauti stingrākiem noteikumiem; reizēm mēs nereaģējam tāpat kā parasti mierinošā veidā, to sauc par esības transcendenci, par pārvērtībām uz esības nežēlīgāko pusi, to es sajutu, es no savas pieredzes uzzināju, ka dusmas ir uzturviela dzīvei, lai dzīvotu un izdzīvotu, to redz un tādējādi pierāda zinātnes vērtības, kas dominē kā drošs dzīves veids, kad tā jābūt, mēs nevaram izvairīties no jautājuma, mūsu īpašības ir dažādas, bet tās visas izriet no viena un tā paša, mistifikācijas, nav būtņu, kas būtu perfektākas par citām, ikviens zina, kā dzīvot, tam ir vajadzīgs garantēts un uzticams atbalsts katrai būtnei, mēs strādājam sadarbībā, mēs pelnām, lai citiem būtu labāka dzīve, bezdarbs, iemesls.

Vienkārši šī ir pieredze, ko jūs visi dalīsieties ar mani, es esmu nosaucis šo stāstu par esības turpinājumu, tas būs šī izdevuma turpinājums.

Viss sākās pēc vecāku šķiršanās, mani uzņēma mūķeņu skolā Sanmigelā, tā saucās skola, es pavadīju brīvdienas kopā ar tēvu, man tur bija tuvas attiecības, bet pēc šķiršanās man nebija labas attiecības ar tēvu, un tur viss sākās, mana māte pēc šķiršanās bija pārcēlusies uz Pontinju, man bija apmēram 10 gadi, kad es ierados un iepazīnu Pontinju, es aizbēgu no skolas, es nepieņemu šo dzīvesveidu, bet viņi mani noķēra, Es biju nevainīgs, es zināju, ka pastāv likuma spēks, mans tēvs dienēja armijā, es uzdrošinājos iet pa ceļu, jo tēvs man stāstīja stāstus par to, ka viņš bija vīrietis, kas dienēja armijā, viņš kalpoja tautai, ciets vīrietis, kā jau teicu, bet viņš ļāva sevi aizraut ar kaislību mīlēt citu sievieti, labs vīrietis, fiziski spēcīgs, intelektuāli arī, man bija izdevīgi, ka es mantoju viņa gēnus, man viņš bija kā varonis, tā bija visa mācība, kas vēlāk tika pārveidota.

Kāpēc?

Es zināju, ka varu dominēt, no , kad es šķīros, jo paliku pie mammas, es kļuvi neatkarīga, es dabūju mammai mīļāko, strādīgu vīrieti, viņš strādāja pastā un strādā, viņš ir vērtīgs vīrietis, tur arī viss sākās, man vajadzēja palīdzēt mammai, un es kļuvi par dominanti šajā lietā, viss bija labi , es to nožēloju, es raudāju, bet es uzvarēju, domāju, ka šī ir vispiemērotākā tēma, es viņus mīlēju kā nevienu citu, par laimi, viņiem viss ir kārtībā, viņiem ir sava dzīve, bija normāli, ka bija strīdi, bet viņiem vienmēr bija taisnība, es biju tā, kuru nomāca transcendence, ka gribēju vairāk, es gribēju, lai man būtu, neko nedarot, es domāju, ka tas ir viegli.

Es sāku strādāt, lai palīdzētu mammai, bet drīz vien sapratu, ka neļausim sev dominēt, tāpēc sāku strādāt par apmetēja palīgu, tas ir, par to, kurš izgatavo konstrukciju, kas jānoformē un jāaplīmē, es strādāju savā rajonā Pontinha, tur strādāju kopā ar Toninju, puisī no manas paaudzes, man bija vairāki brāļi, bet es biju mīļākais.

Tur strādāja puisis, kurš bija rāmju izgatavotājs, lai varētu polsterēt dīvānu, viņš bija robustas uzbūves, un es vairs negribēju ar viņu sadzīvot, agresīvi izturēties pret viņu.

Es to jau biju piedzīvojis ar savu tēvu, tāpēc izvēlējos situāciju mainīt, jutos spējīgs dzīvē progresēt, tas mani neslogoja, bet tajā dienā es varēju sevi apkaunot, tā kā negribēju viņu sāpināt vai ievainot, bet, lai sevi pasargātu, es metu plaukstas lieluma akmeni, bet es to metu, es gribēju brīdināt.

Mani tur vēl pieņēma, es turpināju strādāt un pēc tam aizgāju pēc vēlēšanās, bet īpašnieks arī nomira no HIV, tā bija situācija, kas man nepatika, es redzēju, kā viņš slimības laikā cieš, bet es viņu vienmēr cienīju, es zaudēju darbu, sāku aktīvi strādāt, tas ir, slengā tas tiek lietots kā būt atbildīgam un nesamierināties ar priekšniekiem, mēs gribam neatkarību, es jutos kā lauvas dēls, un es tā arī rīkojos.

1996. gada martā mani atrada metro avenīdā, metro jau bija notikusi virkne laupīšanu, bija ziņots par noziegumiem, kas tur notika, un tajā reizē pie mums ieradās policists un lūdza uzrādīt personu apliecinošu dokumentu, un tas bija viss, tur jau bija ieraksts, nedēļu iepriekš es biju Benfikas superbloku apsūdzēts lasītāja aplaupīšanā, bet zēns, kas mani pavadīja, Rikardo, bija piesardzīgs, nepieredzējis, viņš bija atbraucis no Ovara un nepazīna pilsētu, bet viņš orientējās, viņš bija narkomāns, un tajā laikā viņš bija narkomāns.

Tā kā es lietoju kokaīnu, es domāju, ka būtu labi, ja man būtu drošības balsts, citiem vārdiem sakot, lai es varētu sevi labi pasargāt nākotnei, citiem vārdiem sakot, lai man būtu spēks, savienība, kas ļautu progresēt.

Bet nu te parādās struktūra, viens no galvenajiem faktoriem, kas nosaka cilvēka spēju būt lojālam, sākas atkāpšanās, tā es atklāju to, ko jau zināju, ka nevar uzticēties, ja nezini, bet mana pieredze bija milzīga, tā bija milzīga, es biju pārliecināts par sevi, es biju labs tajā, ko darīju, es jau biju veicis vairākas bruņotas laupīšanas, es izvēlējos ceļu, lai nevienam nekaitētu, tikai iegūtu naudu.

Kādēļ?

Lai dzīvotu, es pievienojos šim dzīvesveidam, un 1996. gada martā, precīzāk 28. martā, man tika paziņots par aresta orderi, par kuru it kā bija ziņots, man tikai jāpievieno ievads šai tēmai, nedēļu iepriekš es biju arestēts Benfikas superbloku, es gulēju automašīnā, automašīnas īpašnieks bija gaisa spēku pulkvežleitnants, cilvēks, kurš jau bija bijis ārzemēs, es biju pieradis tur gulēt, bet man joprojām bija sava māja Pontinē, patiesībā tajā naktī es biju kopā ar Rikardo, un mēs nozadzām lasītāju un aizmigām automašīnā, mēs bijām

mani pārsteidza un pamodināja PSP aģenti, viņi piederēja Benfikas superpolicijas iecirknim, bet es nebaidījos, un es teicu Rikardo, lai viņš nebaidās, viņam bija jābūt stipram un līdz galam jāsaka "nē", nebija pierādījumu par pretējo, bet viņš mani brīdināja, ka var parādīties policisti, bet es viņu nomierināju, teicu, ka viss ir kārtībā, es biju daudz viskija un gribēju gulēt, un man negribējās iet mājās, un es dzīvoju turpat blakus. Tas notika, tās bija visļauņākās šaubas, kādas cilvēks var izjust, kad viņš māca un trenē tā brīža situāciju, kas varēja notikt, tajā dienā es izrāvos. Viņam izdevās ievērot manu noteikumu, ka nedrīkst neko teikt, bet viņus tas nepārlicināja, un viņi devās pie visiem apkārtnes auto kalpotājiem, lai noskaidrotu, vai viņi zina par kādu laupīšanu, zilu CD atskaņotāju, bet mēs jau iepriekš bijām izdarījuši vairākus noziegumus, un tie visi bija daļa no laupīšanas un nolaupīšanas, Mēs devāmies uz izmeklēšanu metro avenīdā, policijas iecirknis atradās Marquês de Pombal, Lisabonas lielpilsētas policijas iecirknī, mūs nopratināja, es neko neteicu, es nezinu Rikardo sarunu, bet, tā kā man jau bija pieredze, kad pirms nedēļas biju nonācis identiskā situācijā, es viņam uzticējos.

Tajā dienā mēs aizgājām no policijas iecirkņa, man nebija ko teikt, es uzticējos viņa liecībām, lai man viss izdodas, es tobrīd dabūju autovadītāja apliecību, strādāju, bet es jau saņēmu bezdarbnieka pabalstu, es turpināju iet

Es dabūju autovadītāja apliecību, aizgāju uz kodeksu, es to nokārtoju, es jau braucu, jutos labi, man bija ļoti jautri, un tieši tad mani apcietināja, es saņēmu aresta orderi no tiesu sistēmas, viņi mani paņēma mājās, es biju atnācis no sporta zāles, es biju trenējies vairāk nekā mēnesi, kad es ierados tiesu sistēmā, es sapratu, Kad mani Marquês de Pombal policijas iecirknī, es neko neteicu, bet Rikardo visu, es turpināju liecināt, pirmstiesas posmā tā bija tiesas izmeklēšana, man nebija, ko viņiem teikt, nekas netika pierādīts ar flagrant faktoru. Tāpēc es nevarēju pieņemt šādu lēmumu, tas būtu tas pats, kas padoties, varbūt labāk bijis citādāk, teikt patiesību, sadarboties, nožēlot, bet es spriedu par sevi pēc savas gudrības, es arī gribēju spēlēt ar taisnīgumu, tiesnesis, kurš mani notiesāja, bija cilvēks, kuram dzīvē bija bēdīga pieredze, viena no viņa meitām nomira no pārdozēšanas, arī citi palikušie bērni bija atkarīgi no narkotikām, advokāts mani brīdināja, vai nu es runāšu patiesību, vai arī man būs grūti, bet es uzticējos sev.

Viņa mani tā, kā viņai vajadzēja, viņa nezināja, kā būt operatīvai savu kā likuma pārstāves pienākumu likumībā, tajā laikā man nebija personīgā advokāta, un man tāds nekad netika piešķirts, man nācās algot advokātu pēc cietuma, pēc notiesāšanas, pēc sprieduma.

Es zināju, ka esmu krustcelēs, bija liecība, es negribēju to uzņemt, es maksāju dārgu cenu par savu nesadarbošanos, un tas viss noveda pie mana lielā nosodījuma, es pat domāju par pašnāvību.

Tā man bija skumja diena, es sev zvērēju, ka izdzīvoju visās nelabvēlīgajās situācijās, kas varēja mani piemeklēt, tas man bija beigu sākums, pirms kāda laika es zaudēju brīvību, es uzņemu smagu ķēdi un man izdevās izdzīvot.

Tieši tad, kad es uzvarēju, es iemācījos mākslu sevi aizstāvēt caur sevi, visi mani respektēja, arī administratīvā vara, kas pilda cietuma funkcijas, jo tieši ar viņiem ir jātiek galā, ja vēlies kaut ko uzvarēt, viņi ir šī darba kungi, citiem vārdiem sakot, viņi ir teritorijas, kurā valda, kungi, viņi tā domā, Viņiem ir pavēlēts darīt to, kas jādara, iet lojalitātes ceļu, neatkarīgi no tā, kā tas var šķist, kā tas var būt un kā visi var, bet ir pakļautība, kas ir diskvalifikācija, kad viņi ieņem šo amatu, viņi domā, ka var būt situācijas kungi, viņi nepieķāpjas vienkāršai būtnei, ir jādzīvo, tā ir prognoze tam, kas būs.

viņi mācījās un nelaimes, ko viņi izdarīja, ne vienu, ne divas, ne četras, tās bija vairākas, ļoti daudzas, es tās saucu par visnelaimīgāko krustā sišanu, bet es pacēlu savu morāli, jo tā vienmēr bija augsta, viss sākās ar manu iestāšanos, kad ierados I. P. Linhū, tā bija grūta iestāšanās, ļoti grūta, es biju dusmu un gribas uzvarēt pilns, es pat domāju par bēgšanu, ja man būtu tāda iespēja, man izdevās noturēties, un tas viss tāpēc, ka es ieguvu cieņu no veterāniem, kas bija I. P., un viņi bija mani īstie pīlāri manai mācību klosterī. P, un viņi bija īstie balsti, lai es iemācītos klosterdzīvi, es cīnījos, es cīnījos, es guvu panākumus, citādi es būtu aizmirsts, visi mani atceras, visiem patīk mani atcerēties, es biju raksturīgs tēls, es kļuva par tumšu un aukstu vadoni, kas neprotēja mīlēt, un tā es ieguvu slavu cietuma iekšienē, tie bija auksti akti tiem, kam bija jāprot dzīvot un palikt virs zemes, lai uzvarētu. Es ātri parādīju audzinātājiem, palīgiem, uzraugiem un priekšniekam, lai palīdzētu man uzvarēt grūtajā cīņā, es nejutu nekādu atbalstu, es tikai skatījos uz tā brīža apstākļiem, un palīdzība bija barbariska, notika tas, kas nevarēja notikt, es kļuva par velnu sevī, bet es nemeklēju nepatīkšanas, es vienkārši gribēju dzīvot un izdzīvot, tas bija mirklis.

Izabella bija vārds skolas direktorei, kur man veselīga un patīkama cieņa pret viņu. Viņa vienmēr mani pavadīja, vienmēr man palīdzēja, bet vēlāk kļuva manā dūsmās, taču es viņu vienmēr cienīju. Un tas viss bija saistīts ar spēcīgo spiedienu, ko izdarīja administratīvā sistēma, kuras direktora vārds bija Žoao Ž. cilvēks, kurš bija ieradies no ārzemēm, izglābās, kad viņu mēģināja nogalināt, viņa stāsts ir labi zināms, viņš vadīja Linhó administrāciju vairākus gadus, līdz pat manai pārcelšanai, es viņu labi iepazinu, viņš pat bija cilvēks, ar kuru varēja sarunāties, viņš bija komunikabls, viņš interesējās par priekšmetu, Viņš mani nepareizi saprata, iespējams, deputātu dēļ, es biju labi vērtēts profesionāļu lokā, visi mani cienīja kā kolēģi, un šis direktors vēlējās savas karjeras virsotni, citiem vārdiem sakot, es esmu šeit, lai dominētu, es esmu šeit, lai uzvarētu, lai ko vien tas prasītu, es būšu labi vērtēts, tāds bija viņa mērķis, starp citu, viņš varēja pateikt vairāk. Viens no mērķiem, par ko viņš visvairāk iestājās, bija narkotiku tirdzniecība, viņam patika palīdzēt narkomāniem, bet viņš to prasīja samaksu, viņš spēlējās ar likumu, viņam bija ietekmīga vara, bija jāizvērtē pieteikumi par pagaidu un nosacītu atbrīvošanu un atbrīvošanu atklātā režīmā, viņš nebija slikts cilvēks, tikai tie, kas seko saviem, nedeģenerējas, un es izvēlējos grūto ceļu, ceļu, pa kuru nevienam nepatīk iet, bet es izvēlējos iet pa to ceļu, iet ceļu, kas man vislabāk piestāv.

Man bija lemts, kad jūs runājat par likteni, reizēm jums ir taisnība, jūs neesat pārāk tālu no realitātes, bērnībā man bija daudz sapņu, un tie bija sapņi, kas pārvērtās murgos, pāreja tuksnesī, kuru es jau biju paredzējis, es jau biju redzējis savu nākotni, bet tas viss man tika attēlots sapnī, mani pat pavadīja raganas, kuras par tādām sauca, viņas nodeva manus sapņus, jo tā bija jādara, sievietes spēks bija liels, viņa man palīdzēja, bet ziņkārība radās pēc mana aresta, man bija liels strīds ar brāli, es gribēju būt labāks par viņu, veselīgs strīds, viņš gribēja būt un ir tāds pats kā es. Tolaik mēs gājām medībās pret ūdens čūskām, lai trāpītu mērķī, mēs spēlējām snūkeru, reizēm mums bija grūti pretinieki, bet mēs vienmēr uzvarējām, es zināju, ka viņš ir labs, šodien viņš ir leitnants armijā. Tēvs pārvaldīja vistiešāko atbalstu, kādu viņš man varēja sniegt, viņš to deva, palīdzēja viņam mācībās, un tas viss tāpēc, ka bija šķiršanās. Mēs esam pa vidu manai nonāksanai Linhó, tas bija grūti, jau no paša sākuma uzraugi gribēja mani iepazīt padziļināti, tā bija normāla nonākšana, ja runājam par tur valdošo atmosfēru, tā bija pieprasījuma atmosfēra, gan uzraugi, gan ieslodzītie gribēja uzvarēt, tur bija labs direktors, Manuels, bet viņš bija korumpēts, bet viņš nevienam nekaitēja, viņš tikai uzvarēja un darīja savu darbu un arī palīdzēja, trīs gadus es biju zem viņa spāma

viņu atstādināja no priekšnieka, bet viņš kļuva par pagasta padomes priekšsēdētāju, bet viņš nekad nespēja atbrīvoties no tā, kas viņu bija pamudinājis pamest Linhó, viņš bija labs cilvēks, viņš vēlējās, lai visiem būtu labi, un tajā pašā laikā nevienam nekaitēja, bija nepieciešams veikt kādu darbu, B spārnā, ko uzskatīja par slepkavas spārnu, to iesauca par slepkavas spārnu, par visu, par infrastruktūru virsū, un, kad jūs pieņemu apmeklētāju zālē, ūdens krita, tas bija apjoma trūkuma rezultāts, mums bija jātur atvērti lietussargi, jo mēs dzīvojām tādā korumpētā vidē, ka cietuma priekšnieks pieņēma priekšlikumu, kura pamatā bija nauda, ko viņš varēja izmantot no cietumu ģenerāldirekcijas, viņam tas iznāca, priekšlikums bija balstīts uz treniņu laukuma, tas ir, futbola laukuma, iekārtojumu, tas bija dubļains dubļi, ļoti smags, tāda bija viņa iesauka, jūs viņu varēja saukt arī par Slaido, bet viņš bija labs, viņš arī prata staigāt, viņš prata manipulēt ja sistēmā ir korupcija, mums tā būtu jāizmanto.

Tajā laikā es biju pusceļā no 16 gadu soda, izcietis astoņus gadus par noslēpuma glabāšanu, bet tas nebeidzās labākajā veidā, jo bija cilvēki, kuri cietuši, jo tā tam ir jābūttā ir daļa no sistēmas,

sistēma ir izveidota šādā veidā, tai ir jābūt pamatojumam, un līdz ar to pagāja vēl viens gads, tas bija trešais gads, kad es biju Linhó, un radās īsta dilemma.

korupcija, narkotiku pārdošana, ko atļāva pārvaldes vadītājs, viņi visu manevrēja, izmantojot ieslodzīto, kuram viņi uzticējās, ietekmīgu narkotiku dīleri, kurš bija nopelnījis iztiku no narkotiku pārdošanas, viņa vārds bija Luiss Torress, viņam pat bija dēls cietumā, bija piedāvājums no SKIP uzņēmuma, kad viņi izgatavoja un pildīja maisiņus, viņi maksāja xis, es pat biju uzaicināts tur strādāt, es to nepieņemu.

to, ka vīrieši, kuriem bija jāpilda šī loma

Viņi atļāva maksājumu ar narkotikām un to paturēja.

nauda nekavējoties tika pārskaitīta, izmantojot datoru, un tieši radās Manuela T. īstā problēma. direktors līdz ; mēs neko daudz nevarējām darīt, bija tiesas izmeklēšana, bija apzināti pārskaitījumi, citiem vārdiem sakot, attīrīsim savu tēlu, bet viņi nevarēja visu attīrīt, viņi vērsās tiesā, tiesas izmeklēšanā bija apsūdzētie un visdažādākās liecības, bet es neliecināju, mani pat neaicināja liecināt, es arī negrasījos daudz ko teikt, es vienkārši grasījos pasargāt savus aktīvus, man likās, ka ir vērts šo lietu risināt, es varētu kaut ko iegūt, ja klusētu, es maz zināju, ka man nāksies maksāt lielu cenu.

Konstebls Pardāls palika ārpus cietumu dienesta, priekšniekam Amorim nācās doties priekšlaicīgā pensijā, Manuelam T. pat izdevās kļūt par pagasta mēru.

Notika vadības maiņa, un nākamais vārds E.P. administrācijā bija Žoao G.. Man bija ambīcijas, pārāk lielas pat kontekstam, jo B spārnā sākās darbs pie apstākļu pārveidošanas, puse spārma bija slēgta darbam, es nokļuvu kamerā ar Karlosu - viņš bija universitātes profesora mātes dēls, skolas direktora sekretārs, bet bija narkomāns, Viņš bija hronisks narkomāns. es jutu līdzjūtību pret viņu, jo redzēju, ka viņš visu laiku zaudē, viņš nespēja attīstīties, viņš bija samierinājies ar patēriņu, bet viņš bija inteligents, viņš bija asprātīgs cilvēks, bet narkotiku tirdzniecībā valdīja melnie, viņam bija problēmas ar viņiem, viņš pat lūdza aizsardzību, kad es biju kopā ar viņu kamerā, bet smieklīgi, ka neviens nekad mani neuzrunāja, neprasīja naudu vai parādus, kas viņam bija jāatmaksā, es viņu pat aizstāvēju, bet viņš bija nodevies, viņš man atstāja parādu par heroīnu cilvēkam, kurš viņu jau bija piekāvis par parādiem, es to pieņēmu un biju viņam parādā, Es no tā nebaidījos, jo heroīns mani pārvērtā par mežonīgu būtni, pilnīga dominance, no tā brīža man bija jādzīvo smaga dzīve, tas bija mans dusmu augstums, redzēt, kā kāds cieš, jo viņi visi man iemeslu, man bija vairākas roku cīņas, viņi nespēja mani pārspēt, es uzvarēju, viņiem visiem pēc tam bija vajadzīgs mans atbalsts, lai viņi varētu funkcionēt, pārdot un labi justies ar cilvēkiem.

Man bija bezmaksas heroīns, es biju apmierināts, jo man bija iespaidīgas vērtības, es biju draugs, es biju draugs un aizstāvēju lietu, bet man bija ļoti dusmīgi, ka neviens man neiebilda, lai gan es lietoju heroīnu. Viņi visi iemācījās mani cienīt, viņi visi bija noziedznieki, viņi visi pazina viens otru vidē, kurā mēs bijām, viņi bija cienījami, viņi paši mani ienīda, viņi man piedāvāja heroīnu, lai es varētu iet mācīties, tas bija vienīgais veids, kā, viņuprāt, man bija veselīga nodarbošanās un mācīšanās, tas bija patēriņa cikla turpinājums, es jutos labi, es pie tā biju pieradis, un tas atņēma vēlmi ēst un nodarboties ar seksu, tas bija ideāls veids, kā pavadīt laiku ieslodzījumā, neapgrūtinot sevi ar seksu un ēšanu.

1998. gadā mani pārcēla uz Vale de Judeos, lai apgūtu galdnieka kursus, taču pēc desmit mēnešiem tos nepabeidzu un atgriezos Linhó.

Es tiku uzreiz sodīts, tas bija tā sauktais 111. režīms, cietais režīms, kurā mēs gaidām izmeklēšanu, kas varētu novest pie sankcijām vai disciplinārām sekām, es samaksāju, es samaksāju par to, ka pieprasīju tiesības, kas man bija, protitiesības uz televīziju, radio, bet viņi man to visu atņēma, un visi mani pazina pēc tā, kā es saucu savu māju.

Susanu man bija uzdāvinājusi mamma, tas bija apbrīnojami, jo man vienmēr kamerā bija televizors. Dažreiz es izdomāju, es to paņēmu un iekļīāju, es to izīrēju, lai varētu to izmantot dienās, kad jutos vājāk, bet man bija bezgalīga mīlestība pret to, es būtu gatavs to nogalināt, ja kāds mani sabojātu, es to izdarīju dažas reizes, es nejutos labi.

Es iegāju 111, un mani uzklausa cietuma priekšnieks, Amorima priekšnieks, mozambikāņu izcelsmes, bet portugālis, garš vīrietis, bet tievs, viņš nebija slikts cilvēks, viņš vienkārši gribēja, lai teritorija būtu viņa kontrolē, viņš gribēja, lai būtu klusums, tā viņš man teica, lai es vairs tā nerunāju, citādi mēs sašutīsimies, es teicu, jā, es varu sašutināt, es biju gatavs to darīt, tad es izgāju no priekšnieka kabineta, tas ir, no viņa galda, viņš tur strādāja jau daudzus gadus, sargs Baptista, Viņš daudz dzēra, bet viņš bija godīgs, viņš negribēja nevienu sāpināt, viņš bija kā priekšnieks, viņš gribēja, lai viņam būtu , mani pārsteidza šis apsargs, viņš mēģināja uzbrukt man, viņam tas neizdevās, tur bija vēl daži citi apsargi, kas bija tur, pie centrāles, un viņi redzēja apjukumu, viņi ielenca, viņi atkal mēģināja uzbrukt man, viņiem tas neizdevās, tas vēl dažas minūtes, bet viņu neatlaidība bija mana pretestība, tieši tad parādījās kāds apsargs 50 gadus, apsargs Ferro, viņš mani uzrunāja,

Viņš man teica, lai es apstājos un ka neviens mani netrāpīs, bet es jau biju trāpījis apsargam Batistam un cietuma priekšniekam priekšniekam Amorimam, es viņiem neko daudz nebiju nodarījis, es zināju, ka zaudēšu, tāpēc viņš man teica, ka tu dosies ar rokudzelziem uz drošības paviljonu, man uzlika rokudzelžus priekšnieka klātbūtnē, viņš tas, kurš lika to darīt, viņš lika apsargam Ferro un es devos uz drošības, priekšnieks lika man noņemt rokudzelžus un lika ieiet kamerā, jo es būšu apsardzē līdz izmeklēšanas pabeigšanai.

Godīgi sakot, es ieguvu cieņu pret šo cilvēku, viņš bija vīrietis, viņš bija priekšnieks, viņš rādīja piemēru, jo iestādēm, kas pārstāv represīvos spēkus, ir jābūt labi vadītām, lai visi justos labi. Man viņš bija viscilvēcīgākais priekšnieks, kādu jebkad esmu sastapis. Mani sodīja, kā tas būtu loģiski, man būtu jāmaksā par pašu nodarījumu, bet es arī ieguvu viņu cieņu, viņi pārstāja iejaukties mūsu tiešajā dzīvē, tajā, ka ir jādzīvo, pat cietuma iekšienē mēs dzīvojam, es to nosaucu par neviesmīlīgu vietu, būtne, kas identiska ar pašu frāzi, par vietu, kur nekas nepastāv, Mēs esam dzīvi tikai tāpēc, lai dzīvotu, bet mums ir jātic, es jau biju dzirdējis par slepkavībām, bija notikušas vairākas mareações, tas ir slengs vārds, ko lietot noziedznieku dzīvē, citiem vārdiem sakot, tas nozīmē slepkavību, tāpēc es jau biju izdarījis dažas situācijas, kas cietuma vidē varēja slikti izvērsties, kopā ar

ar Hugo Rastu, Rasta ir viņa iesauka, viņš 16 gadu vecumā nonāca cietumā, dzīvoja Ungārijas apkaimē, es viņu satiku laikā, kad viņš izcieta sodu drošības paviļonā, es redzēju jau dažus gadus vecu jauniņu no Linhó, un es ar viņu sazinājos.

Es viņam devu cigareti, bet es viņu vairs neredzēju, jo mēs tik daudz stundu bijām ieslodzīti, tā bija netieša iepazīšanās, tas bija mirklis, jo es viņu tur biju redzējis, viņš tur bija B spārnā, spārnā, kas tiek uzskatīts par slepkavniecisku, viņš bija A spārnā, mierīgā spārnā, tajā tika izmitināti ieslodzītie, kuri strādāja un vēlējās būt mierīgi cietumā, bet bija arī patērētāji, bija narkotiku tirgotāji, un bija viens, kurš vēl šodien atrodas cietumā, viņa vārds ir Delfims, es pēc brīža izskaidrošu stāstu, viņš mani sameklēja, es viņu ātri ieraudzīju, kad pirmo reizi satiku, viņš bija viltīgs, Viņš bija labs čavalo, bet viņam bija arī mežonīga bērnība, jo viņa vecāki bija izvēlējušies ceļu, atpakaļ uz Kaboverdi, meklējot labāku dzīvi, pateicoties vēsturiskajām saitēm, kas pastāvēja zināšanās, un, skatoties uz viņiem kā tādiem, viņiem bija grūtības, viņi dzīvoja ne pārāk vieglu dzīvi, viņiem nācās dzīvot Ungārijas rajonā, rajonā, kurā pārsvarā dzīvoja cilvēki no Kaboverdes, māju būvniecība nebija pārāk laba, bet tās nodrošināja minimālos apstākļus, lai nebūtu jāguļ uz ielas, lai būtu jumts, lai cik nožēlojami tas nebūtu bijis.

tas ir, viņiem bija izglītība, viņu mājas bija tīras un sakoptas kā tiem, kam bija īsta izglītība, bet pastāvēja sociālā nevienlīdzība, viņiem bija daudz jāstrādā, un šie cilvēki bija labi cilvēki, viņiem patika palutināt savus bērņus, bet nebija laika, viņiem bija jāstrādā, lai varētu dzīvot godīgu dzīvi, dzīvi labklājībā, Tas ir pareizi, un dažreiz attālums var izraisīt šoku, bērni sāk , viņi daudz laika pavada prom no vecākiem, likumīga pilnvara, kad tu gribi izaugt, būt neatkarīgs, pašpietiekams, meklēt to, kas labs, bet tas iekrita narkotikās, tas bija kontakts tāpat kā man, kad es biju sodīts, bet ko es pēc tam , Tā kā es zaudēju acu kontaktu un tā kā man nebija laika tiešākai saskarsmei, es viņu neatcerējos, bet viņš pie manis pienāca, es biju B nodaļā un daudz sportoju, un viņš pagāja man garām un teica, vai es negribu uzspēlēt kārtis, Kaboverdes iedzīvotājiem raksturīgo biskvīta spēli, un tur es ar viņu sadraudzējos, bet tas turpinājās daudz , tas turpinās vēl šodien, bet tajā laikā viņš arī lietoja heroīnu, un tad es atcerējos, ka biju viņu redzējis intendentē, tur notika tumši darījumi, melnais tirgus, kur viss ir kārtībā, kamēr neviens nevienam nekaitē, tas bija sliktā laikā, es no pirmā acu uzmetiena sapratu, ka puisis ir viltīgs, viņam bija dvēsele, viņa izskats bija rasts...

liels, mežonīgs, bet labi kopts, tāds bija tēls, kad pirmo reizi viņu ieraudzīju, un es sapratu, ka viņš ir zēns, kurš sabiedrības acīs tiek uzskatīts par tādu, par izstumto, par cilvēku, kurš dzīvo sabiedrības nomalē, bet visiem patīk, ka mūsu labklājība ir lai mēs varētu sevi aizsargāt, lai mēs varētu parūpēties par savu labklājību, Bet mēs arī zinām, ka labais iet roku rokā ar ļauno, un no tā izrietošās darbības apgrūtina dzīvi, viņš bija pārvietots no A nodaļas uz B nodaļu, viņš atradās kamerā blakus manai, viņš bija kamerā kopā ar Tiquinho, citu Kaboverdes iedzīvotāju, bravo arī kādu laiku atradās kamerā, pēc tikšanās ar viņu es zināju, ka viņš jau ilgu atradās kamerā, viņiem būs dažādi stāsti, Tiquinho stāstu es jums pastāstīšu vēlāk, tajā pašā rītā pēc pārcelšanas nakts Tiquinho atgriezās A palātā, viņš bija noslēdzis vienošanos ar vadību, sadarbojoties, iesitot otram bullim pa galvu, tas ir vēl viens izteiciens, ko lieto arī slengā un kas nozīmē atstāt otru pakārtu, lai viņš varētu izglābties, viņš neizskatījās slikti, viņš bija pa vidu, un mēs labi sapratāmies, bet Hugo palika B korpusā, tajā naktī mēs runājāmies pa logu, mums bija iespēja tā sazināties vienam ar otru, mēs bijām ļoti tuvu, un es dzirdēju kamerā lielu troksni, tas piesaistīja manu uzmanību, cietuma iekšienē mums ir jābūt uztverei par to, kas notiek.

briesmas ir tas, kas liek mums dzīvot un palīdz mums uzvarēt, tās dod mums gribas būt dvēseli, dvēseli, kuru mēs visi vēlamies iemiesot, spēcīgu dvēseli, pilnu drosmes veiklības un viltības.

Naktī pirms nākamā rīta mēs pirmo reizi pēc kāda laika runājām.
pie loga, dzirdot troksni, es jautāju:

- Kas tur ir?

Es dzirdēju troksni, viņš man teica:

- Es esmu Hugo, plus Tiquinho.

Tas bija viņu veids, kā viņu sodīt par pārkāpumu, ko viņi bija izdarījuši tajā pašā dienā, kad viņus pārcēla uz B spārnu, tas bija rutīna, tad viņš man teica, kad viņi atver durvis, šajā gadījumā kameras, ej ar mani uz A spārnu, bet viņš man teica, lai es klusēju, bet es domāju, ka tas bija Hugo, viņš bija zvaigzne, viņš bija šī brīža cilvēks, viņš bija atkarīgs no heroīna, viņš pieprasīja, lai dīleri piegādā viņam narkotikas bez naudas, tas bija pienākums, viņš to pieprasīja, dumpīgs zēns milzīgā veidā, tieši tad notika aplaupīšana, es atvēru durvis, es netiku ārā, bet zināju, ka viņš to darīs, zināju, ka viņam A spārnā ir kaut kāds karstums, slengs vārds arī karstums, ko var saprast noziedzības žargonā ikdienas notikumu tiem, kas staigā pa ielām.

lietus laikā jūs samirksiet.

Tad es izgāju no kameras, veicu savu ierasto rutīnu - brokastuju, tad devos uz treniņu, uz skolu, uz nodarbībām, tajā rītā brokastīs es biju pārsteigts, ka viņus neredzēju, jo tāda bija mana rutīna, es viņus arī meklēju, es biju atkarīgs, bet vēl nebiju īsti atkarīgs, bet jau biju izdarījis dažas zādzības un izspiedis naudu, No rīta viņi atnāca man pastāstīt, puisi, kas arī bija patērētāji, tika saukti par piranhām, viņi meklēja dzīvi godīgākā veidā, bet vienmēr krāpnieciski, jo atkarība arī viņus pie tā noveda, Hugo ar Tihinju devās uz apsardzes paviljonu, bet līdzī nāca vēl viens, Zé bola, angolietis, dzīvoja Čēlasā, man par viņu nekad nebija labas sajūtas, jo es viņam biju uzdāvinājis treniņbikses no Emīlio apkaimes, un viņš gribēja aplaupīt Emīlio, viņš zināja, ka bikses ir manas, viņš vairākas reizes mani bija ņirgājis, bet man nekad nerūpēja, Es nekad tam nepievērsu uzmanību, viņiem bija nepatīkama kaudiņa, Emīlio no Bairro Alto uzauga tur, Bairro Alto, viņš bija nekaunīgs, mēs bijām no vienas audzināšanas, un viņš gribēja aizstāvēt to, kas bija mans, viņš gribēja aizstāvēt savu godu, ka ir no šīs apkaimes, ka viņu saista bērnība, viņam sekoja vairāki citi, Profeta, arī no šīs apkaimes, un tad sākās nepatīkama kaudiņa: Zé bola bija spēcīgs un svēra ap 90 kg., Emīlio

viņš bija sauss, tipisks afrikāņu zēns, jo bija plānāks, viņš aizstāvēja savu godu, viņš saskārās ar situāciju, Zé boli gribēja viņu sūīt lejā no 3. stāva, tur notika strīds, tas nebija viegli, bet viņš zināja, ka viņam ir viltība, lai dzīvotu, un viņam nācās izdzīvot šo jautājumu. Pēc tam, kad Zé bola bija noņēmis savas treniņbikses un turēja tās rokās, viņi strīdējās; Es zināju, ka Emílio uzvarēs, bet nekad nebiju domājis, ka viss beigsies šādi, Zé bola gribēja viņu sūīt no trešā stāva, viņš satvēra viņa kājas, Emílio izdarīja to, ko bija iemācījies, pēdējā gadījumā es esmu tas, kam jāglābjas, viņš satvēra viņa kaklu un piespieda to salauzt, citiem vārdiem sakot, brīdī, kad viņš satver kaklu, viņš, viņam priekšā vai pie ieejas kamerās, vienalga, bija margas, un tās nesniedza lielu drošību, šajā gadījumā tas kļuva neprognozējams, no pirmā brīža es domāju, ka viņi nokritīs, citiem vārdiem sakot, es paredzēju šo rīcību. Bet tad es nodomāju, un man vēl bija dažas sekundes pēc tam, kad es to redzēju un paredzēju, un es domāju, ka tas nenotiks, bet tas notika, Emílio satvēra viņam kaklu un nepalaida, un ar spēku, ko Zé bolā parādīja, viņš apvienoja divus monumentālus spēkus, nebēgt, kad tev ir taisnība, tāda vienmēr ir bijusi mūsu audzināšana, viņi nokrita no 3. stāva, es pat domāju, ka bojājumi būs lielāki, es pat domāju, ka viens no viņiem varētu šajā situācijā mirt, bet, par laimi, viņi tika glābti, saprāta spēks vienmēr uzvar, es domāju, tāda ir dzīve, es tagad nedaudz novirzījos no tēmas, lai

lai spētu izskaidrot visu veikto ceļojumu, šajā kontekstā, kurā mēs vienmēr tiekamies ar cilvēkiem, uzturam kontaktus, jo viņi ir tie, kas mums palīdz runāt un apspriest situācijas, tas viss ir jauki, ja tā tiek skatīts un darīts, mums var būt pat dzīve, kas saistīta ar narkomāniju, bet mēs jūtamies labi, jo esam atkarīgi no narkotikām, bet mēs esam cilvēki, kas diskutē par dažādām tēmām, par visdažādākajiem jautājumiem, mēs daudz lasām, lai varētu diskutēt, tā vienmēr ir bijusi mūsu stiprā puse - lasīt, bet, kā jau teicu iepriekš, es tikai gribēju parādīt, kāpēc es saku, ka man nekad nav bijusi laba sajūta par Zé boli, Zé boli salauza roku, Emilio necieta, viņš nebija ievainots, bet viņš tajā dienā devās uz slimnīcu, gadījuma pēc. Zé bola cietuma slimnīcā pavadīja apmēram trīs nedēļas, viņam ielika platīna plāksni rokā, tā lielākā problēma, man bija patiess prieks, ka viņi izkļuva no cietuma, es viņam piedodu par šo rīcību, bet zinu, ka viņam vienmēr bija aizvainojums pret mani, bet tas viss, es sapratu situāciju, es viņu palaidu brīvībā.

Tas bija tajā rītā, varbūt ap 11.00, kad arī Zé boli bija devies uz drošības paviljonu, es zināju, ka Hugo bija kopā ar viņu, es viņu biju redzējis vairākas reizes, viņi bija drošības paviljonā.

un viņi ieviesa cietumā visstingrāko sankciju, ko sauc par "manco", tā ir izolācija, tev kamerā nedrīkst būt nekas, izņemot pirmās nepieciešamības lietas, tev ir divielis, palagi, grāmata, ko lasīt, tev kamerā nedrīkst būt šķiltavas, un tu esi ieslodzīts 23 stundas diennaktī, to vienmēr ir grūti pārdzīvot bet beigās tu pierodi pie šīm sankcijām, jo tu jau esi to piedzīvojis, būdams soda izciešanā, būdams šādā situācijā, bet tev nepatika dzīvot šādā veidā, tu zināji, ka tas, kurš staigā lietū, kļūst slapjš.

Viņam un tiem, kas izcietuši sodu, viss nodarītais kaitējums būtu apstājies, bet nē, laupīšanas laikā Hugo divas reizes iedūra Delfimam vēderā, viņi izturējās pret vīrieti slikti, lai atņemtu viņam maz, dažus gramus heroīna un apmēram 30 escudo, tas būtu apmēram 10 grami, cilvēkam, kurš maksās par savu iesauku Delfims, o patinhas, patinhas, jo viņš bija cietumā par vilciena aplaupīšanu, viņš tika nogalināts, par to tolaik daudz runāja un bija zināms, tā bija top laupīšana, jo tajā bija iesaistīta liela nauda, tā bija pārmērīgi liela summa, tolaik tieši vilcieni pārvadāja naudu no bankām starp Sintru un Lisabonu. Laupīšana notika tieši pie Sintras-Lisabonas dzelzceļa stacijas, un tur bija miris vīrietis, bet viņi nekad nespēja pierādīt, ka tieši viņš bija izdarījis slepkavību, nekad.

Viņiem izdevās pierādīt, ka viņš bija īstais slepkavības organizators, bet viņu notiesāja, un cietumā pavadītajā laikā vairākkārt tika veiktas kratīšanas, lai iegūtu narkotikas, viņš tās nevienam nedeķa, viņš tās pārdeva, viņš pats tās glabāja, kamerā atrada seifus, tikai ar lāstu varēja tur iekļūt, bet tas pagaidām viss.

Viņam bija Patinhas, kas viņam tika piešķirta tāpēc, ka viņš nevienam neuzticējās, nevienam neko nedeķa, viņš zināja, ka ar vienu roku var nomazgāt otru, citiem viņš varēja dot, lai nopelnītu, viņš varēja palīdzēt, kad cilvēki viņam lūdza palīdzību, un Hugo bija dumpīgs zēns, viņš bija aizķēries. Pēc šiem notikumiem sekoja secība, Delfimu pārcēla uz Koimbru, Tihinju uz Ebreju ieleju, un pa to laiku arī mani. 1998. gadā mēs bijām, precīzāk, 1998. gadā; Tas bija 1998. gads, 27. jūnijs, es jau biju šķīries no Hugo, viņš atradās citā kamerā, bija faktori, to izraisīja, citi biedri, kas viņu meklēja paši bija pirtnieki, jo katru dienu viņi nozaga ap 30 līdz 40 gramiem, lai smēķētu un patērētu, viņi piesaistīja pūļus, jo vienmēr bija orientēti, to sauc par narkomānijas secību, un tas bija tajā, kad viņš pameta manko, mēs nolēmām, ka paliksim vienā kamerā, bet šie pirtnieki vienmēr par to runāja.

Es biju atņēmis viņiem manevrēšanas iespējas, jo viņi zināja, ka esmu īsta piranija, es piesaistīju draugus, jo zināju, kā saprasties.

Es zināju, kā sadzīvot ar situācijas kontekstu, un tieši to darīja šie cilvēki, kuri dzīvoja kopā ar mani šī brīža apstākļos, viņi runāja par mani slikti, viņi runāja par mani slikti, visi ar nolūku, lai varētu izmantot to, ko bērns ieguva, viņi gribēja sev un gribēja, lai viņiem būtu labi, Man tas netraucēja, es zināju, ka dzīve ir tāda, visi grib būt labi un būt pateicīgi par to, ko saņem savā labā, bet viņi bija tie, kas man vienmēr bija vajadzīgi, es viņiem arī biju vajadzīgs, Mēs kļuvām par vienotu spēku, citiem vārdiem sakot, ja viņi gribēja aplaupīt, viņiem būtu mūsu palīdzība, bet viņiem par to būtu arī jāmaksā, un tad mani pārcēla uz kursiem Vale de Judeosā, es jau biju divus vai trīs mēnešus kursus, kad Hugo Rasta pārcēla uz Vale de Judeosu, Kad viņš ieradās, es viņu sagaidīju kā brāli, jo man ar viņu jau bija izveidojusies draudzība. Vale de Judeus ir četras nodaļas, A, B, C un D nodaļa, es biju D nodaļā, es biju kopā ar Delfimu, kurš jau bija pārcelts no Koimbras uz Vale de Judeus, un tad es Hugo teicu, vai viņš vēlas palikt.

manā kamerā, viņš gribēja, bet bija vēl kāds jautājums, no kura viņš baidījās, jo viņš jau Linhū bija mēģinājis nogalināt Delfimu, kā arī divas reizes iedūra viņam ar nazi, viņš gribēja to vīrieti no 3. stāva aizsūtīt šurp, bet viņa brālēns Bento viņu atturēja, bet viņš negribēja palikt ar mani manā kamerā, ne tāpēc, ka negribēja, bet baidījās no Delfima atriebības, Viņš jau cietumā bija izdarījis dažādas lietas, viņam bija cieņa, viņš bija cilvēks, kas viegli atriebjas, un par viņu bija zināms, bet es viņam teicu, lai aizmirst, šis cilvēks tev, neviens, man ar Delfimu bija labas attiecības, es viņam vairākas reizes teicu, ka man nepatīk, ko viņi ar viņu izdarīja, un viņš man teica, ka jau aizmirsis.

Es studēju, un šie pārskaitījumi bija saistīti Linhó notikušo sadursmi. Hugo Rasta un Kadete tika apsūdzēti slepkavības lietā, kas notika Linhó. Mēs bijām diezgan jauni un bijām nākuši no Linhó, es varētu nosaukt visus viņu vārdus, bet es ne tikai dažus pieminēju, Tiquinho, Jonhson, īsts futbolists, viņš pārstāvēja visas komandas cietumos, kur viņš atradās vai bija atradies, Toni Gaivota, viņš bija pārcelts, jo Linhó bija veicis arī vairākas laupīšanas pret narkotiku tirgotājiem, bija arī Zé Tó, ar šo es daudz kopā dzīvoju, viņš vēl nebija cietumā, es ar viņu dzīvoju zem viena jumta, ar dažiem draugiem.

Man bija savs, viņam bija savs.

Bet šī stāsta ziņkārība man bija apgriežta, es tikos ar meiteni, kura lietoja zirgu narkotikas un arī nodarbojās ar prostitūciju, patiesībā viņas abas bija prostitūtas, man nepatika dzīvot atkarīgam no sievietes, bet viņa man patika līdz pat tam, ka es ar viņu dzīvoju. Es tolaik lietoju tikai kokaīnu, man nebija pārāk patīkami, ka viņa lieto heroīnu un kokaīnu, bet es uzturēju attiecības, man viņa patika, un Zē Tó un Ana arī bija narkomānes, un interesantākais šajā stāstā ir tas, ka es vienmēr teicu Zē Tó, lai viņa atsakās no zirga, es vienmēr teicu, ka heroīnu nelietošu, vēlāk cietumā es kļuvu no tā atkarīgs, un tajā laikā es biju ebreju ielejā, tur bija Rasta un Tihinju, bija labi laiki, tirgū bija daudz materiālu, citiem vārdiem sakot, bija daudz narkotiku, un Vale de žudeus ir cienījams cietums, caur kuru iziet daudzi vīrieši, kas notiesāti uz maksimālo sodu, un tam vienmēr ir bijusi bīstama cietuma reputācija, tur vienmēr ir bijušas slepkavības, tāpēc tas bija cietums ar smagu reputāciju.

Tā kā tirgū daudz materiāla, ikviens vēlējās pārdot, lai tiktu apgādāts ar vairāk materiāla, un tā sākās strīds starp Delfimu un Pinokio, kurš bija ieslodzījumā par starptautisku narkotiku tirdzniecību,

viņš bija līderis, un, tā kā šis vīrietis jau bija sodīts cietumos no Portugāles ziemeļiem līdz dienvidiem, tad atkal sākās tas, ko es negribēju redzēt vai zināt. Pinokio samaksāja Hugo lielu daudzumu narkotiku, lai viņš piekautu Delfimu, un viņš iekāpa un vardarbīgi uzbruka vīrietim ģērbtuvēs, viss no greizsirdības; Delfims pārdeva lielākus iepakojumus, bet viņu bija vājāki, tāpēc Pinokio samaksāja viņam, lai piekautu Delfimu.

Tas nebija ļoti patīkams notikums, bet bija pienācis laiks, jo man jau bija iekšējs pieraksts un biju izcietis vairākus sodus, man sākās problēmas mani sāka vajāt puisis vārdā Marcão, viņš sēdēja cietumā par sava brāļa slepkavību, Un, tā kā man vajadzēja smēķēt katru dienu, es sāku veidot kolekcijas, un tieši vienā no šīm kolekcijām parādījās šis Marcão, viņš negribēja man ļaut ņemt naudu, viņš domāja, ka viņam ir tiesības, jo viņš tur bija sēdējis vairāk gadu nekā es, viņš mani uzmeta, citiem vārdiem sakot, viņš gribēja, lai es neņemtu naudu no kolekcijas, jo arī viņam bija nauda, ko iekasēt. Starp mums notika vārdu apmaiņa, kurā viņš izrādīja savu fizisko spēku, bet nekas nenotika, un es aizgāju ar savu naudu, bet tas bija sākums ienaidnieka uzvarai, es pat spēlēju futbolu, kurā uz spēles bija likts tabakas daudzums tai komandai, kas uzvarēja, viņš spēlēja pretinieku komandā, un es viņu satiku.

Es devos spēlēt ar grupu, kas bija atbraukusi no Linhó, manā grupā bija Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó un Luís, un mēs bijām sportisti, un mēs zinājām, kā spēlēt, mēs gribējām uzvarēt, pat ja mums nācās nenovērtēt pretinieku, un tā arī notika, mēs zaudējām, mēs zaudējām spēli, jo es biju likmju vadītājs, es biju nodevis savu televīziju alkatībā uzvarēt, es biju nodevis to Ramonam, Es negribēju zaudēt, es teicu, ka nemaksāšu, viņi visi uz mani dusmojās un pieprasīja tabakas tilpumu, bet viņi klusēja, tieši tad Marcão turpināja teikt, ka grib tilpumu, un es piekritu, jo man nebija taisnība, tā bija vienošanās par spēli, viņš bija sportists, viņš vienmēr cīnījās ar prātu un problēmām, kad tas bija nepieciešams. Es turpināju, bet tas zēns turpināja mani provocēt; kādu dienu es gatavojos doties uz galdnieku kursiem, tāpēc es tur devos, uz ebreju ieleju, tajā dienā notika nenovēršamais, apsargs gāja atvērt manu kameru, man reti gadījās palikt kamerā, bet tajā dienā es biju neapmierināts, es nebiju pietiekami smēķējis narkotikas, es grasījos nolaisties pa kāpnēm uz kursiem, un parādījās Marcão, viņš man uzbrauca, jo bija neapmierināts, un tā kā jau bija bijis provokatīvs materiāls pret mani, es nekavējos, es viņam iesitu, viņš reaģēja, bet viņš neko nedarīja.

bija iespēja, viņš jau bija viņu izpētījis, viņš bija cīnītājs, bet viņš izmisīgi vēlējās izprovocēt to, kas notika, tas bija sensācija, vārdiem sakot, es neveicu nekādus sodus, jo tajā dienā tur bija nodaļas priekšnieks Eduardo, tāds bija viņa vārds, apmēram divus metrus garš vīrs, fiziski spēcīgs, viņš bija godīgs cilvēks, viņš bija taisns cilvēks, un viņš to atstāja.

Es turpināju kursu, visu laiku uzmanoties, vai viņš man neiebilst, jo zināju, ka viņš bija veltījis laiku, lai mani provocētu, un tāpēc biju piesardzīga, jo mums visiem ir instinkti, veselais saprāts ir nosaucis sieviešu sesto maņu, bet arī vīriešiem tas piemīt. Sestā maņa ir neparedzētais, tā ir prasme spēlēties un prasme būt un cienīt, pēc tam nekas nenotika, es mēģināju provocēt arī pēc tam, bet tas neizdevās, jo mans kodols bija spēcīgs, to nodrošināja Hugo Rasta, viens no cienījamākajiem vīriešiem laikā, kad dzīvoju klosterī, tikai es viņu neuzskatīju par pirmo, jo pirmais, es; Viss, ko viņš iemācījās, drosme, ko viņš izrādīja, man jau bija drosme, un es jau biju izturējies, es uzsūcu, es uzsūcu drosmi, zinādams, ka man tur ir karavīrs, uzticīgs vīrs, dzejnieks, cilvēks, kuram patika dzeja, bet pat tajā es biju labāks par viņu. Man patika viņu klausīties, es uzrakstīju vairākus dzejoļus, vienu no tiem veltīju viņam,

Es biju labākais, es biju harizmātiska figūra laikos, kad es skrēju, es biju viltīgs, es biju spēcīgs, es biju nepiespiests, man izdevās atriebties pa vidu, kur es dzīvoju kopā ar pārējiem cietuma iemītniekiem, es daudzus noķēru, bet tie visi bija miermīlīgi cilvēki, cilvēki, kas strādāja, bet ne es. Kad es pārtraucu strādāt un ieguva diplomu, es kļuva par to, par ko negribēju kļūt, par tumsas lauvu, es atgriezos Linhó, tad viss man gāja par labu, jo es atgriezos mājā, kur jau biju bijis un dominējis, tas bija manas būtības apstiprinājumsatdzimšana dominantei, kas man jau bija šajā mājā, jo es biju saglabājis cieņu, tas bija grūti, tāpēc es nolēmu meklēt vieglākus veidus, kā izdzīvot, nekā jau atrastos grūtos.

Tas ir centrālais cietums Lisabonā, tur atrodas visdažādākie dzīves blēži, no kuriem daži noziegumos nonāca nejaušības dēļ, citi - sirdsapziņas dēļ, vienmēr bija faktors "labi un labi", es baidījos tikai no sevis, jo visu jau biju izdarījis, no tā labā, drauga, aizbildņa, samierinātāja, no tā, kurš saprata visas situācijas, kas bija rūgtas, ko teica tie, kas man izplūda, jo es jutu lielu līdzjūtību, es biju pārņēmis vienotības sajūtu un negribēju nonākt vilšanās stāvoklī. Es turpināju savu ceļu uz nosacītu atbrīvošanu, taču vēl bija tāls ceļš ejams.

Es pieņēmu lēmumu, ka nedarīšu neko tādu, kas man kaitētu, bet strādāšu, lai iegūtu brīvību. Viss kļuva sarežģītāks, jo man bija jācīnās pret labi strukturētu vadību, bet es varēju visu uzvarēt ar šo vadību. Tolaik es nepieņēmu, ka šīs vadības motīvs bija tik stingrs, ka tas bija autoritārs režīms, jo nebiju gatavs pieņemt šo režīmu, es gribēju pēc iespējas ātrāk tikt ārā no cietuma, bet tas kļuva vēl sarežģītāk, bet to es atstāšu vēlākajiem lasītājiem, lai viņi saprastu veselu ceļojumu, kuru es nekad nenogurstu atkārtot, un tas bija grūti, jo tas bija Manuela T. pārejas laikā; direktors, ar kuru es tikos.; direktoru, ar kuru es biju iepazinies, nomainīja Žuans G., cilvēks, kurš bija ieradies no Makao, bijušais tiesu sistēmas inspektors, cilvēks, kurš jau bija piedzīvojis Makao izveidotās mafijas uzbrukumu, sauktu par 24 kilates, bija nogalināti daži apsargi, pildot amata pienākumus, jo tas piederēja Portugāles administrācijai, tāpēc viņi sūtīja valsts pastiprinājumu, lai kalpotu tautai.

Viņš pārcieta uzbrukumu, izbēga, bet viņa miesassargs tika nogalināts, viņš devās augšup, nonāca līdz Linho administrācijai, godīgam cilvēkam, es viņam patiku, kad viņš mani ieraudzīja, viņš man sūtīja ziņu, ka uzticas man, bet man tas bija vienalga, jo es apzinājos savas būtības pārvērtības, es uzskatīju sevi par karali.

skorpions, tas ar indi asinīs, es viņu nesaucu, un tāpēc, ka es to nedarīju, es zaudēju.

Tas sākās ar minimālu sodu dzīvojamā kamerā, tas bija sods, tas nebija bargs, tas tika uzskatīts par ļoti normālu sodu cietuma sabiedriskajā ritmā, bet man tas kļuva par murgu, es nepieņēmu šādu sodu. Uzraugs Žoao G. nāca pie manis uz kameru, lai runātu ar mani, lai man palīdzētu, es šo palīdzību nepieņēmu, man bija aizdomīga pārliecība, jo viņam bija taisnība, viņš pretī pieprasīja tiešu sadarbību visā, ko viņš gribēja zināt, es to nebiju gatavs darīt, jo man nekad nav pienākusi sadarbība šajos dienestos, bet tas bija pierādījums tam, cik labs cilvēks viņš bija. No šī soda nāca jaunākais, es biju iedzēris divas psihotropās zāles, pie mana loga atradās: mednieks, Čibanga un Piraņa, tieši mednieks man iedeva abas psihotropās zāles, garām gāja vecākais, viņš bija tas cilvēks, kurš mani bija iavedis soda kamerā, Sampaio bija viņa vārds. Tā kā psihotropo zāļu iedarbība uz mani vēl bija jūtama, mani sadusmoja, redzot, ka Sampaio iet manas kameras priekšā, es izlauzu visu kameru, aizdedzināju matraci, izkļuvi ārā, kad apsargi devās man palīdzēt, es aizbēgu, aizgāju pagalmā, paņēmu nūju un divus akmeņus un labās rokas biju uzrakstījis atriebība, nežēlīga vēlme. Tajā dienā es biju gatavs nogalināt sargus vai jebkuru citu, kas ienāktu tuvumā.

Bet viņi bija gudri kā vienmēr, viņi nāca ar mani runāt, viņiem nebija citas izejas, jo viņi zināja, ka es esmu nikns un man ir vesels spāms, kas mani aizstāvēs, ja es tā pasludināšu, bet es nepaliku jo nezināju, kā cīnīties bez taisnības, pēc dažām stundām es piekritu izpirkumam, tas ir, periodam, kurā mēs beidzām sarunas, un, lai es pārāk daudz nedarītu, es piekritu, ka viņi man dos 20 dienas disciplinārajā kamerā, tas ir, klibo, jo tieši tad es satiku Alfredo M., PSP, bijušo gūgu, nelietis un pagrīdnieks, viņš izmantoja savu stāvokli, lai strādātu kā tāds, lai sāktu darbu mafijā, viņš bija stingrs vīrs, jo jau bija bijis vidēji smaga svāra boksa čempions, es viņu labi pazinu, un tieši tad, nokļuvi disciplinārajā kamerā, man bija epizode, ko es negribēju un kas varēja atņemt dzīvību, jo viņam jau bija pagātne ar melnajiem, kas bija devušies izciest disciplinārsodus, Tas bija smags brīdis, es jau zināju, kas notiek, un es jau biju skaļi pateicis, ka es no viņa šādu sitienu neņemšu, jo vadība bija izmanīga, mafija bija izveidota, visi melnādainie, kas iekrita soda izciešanā un bija izdarījuši vai saņēmuši kādu sodu par necieņu pret apsargiem vai dienestiem, personālu vai vadību, maksās caur Alfredo M., viņš bija bijušais policists, bijušais policists, viņš pazina daudzus no viņiem, un es viņu jau zināju kā tādu, bet, kad viņš skaļi paziņoja

Es zināju, ka Alfredo M. nāks pie manis, bet tad es kļūdījos. Viņi mēģināja mani nogalināt, kad gāju uz ģērbtuvi, lai nomazgātos dušā, viņiem neizdevās, ar viņu apsardzē bija vēl divi policisti, kuri nespēja mani apturēt. Tieši tad es viņiem parādīju, ka vēlos savu dzīves iemeslu, tas man bija ieaudzināts kā bairrista lieta, jo es jau biju dzīvojis šajā apkaimē.

Es agri zaudēju tēvu, agri kļuvi par pieaugušo, un tas ietekmēja manu turpmāko dzīvi jo tā ir nākotnes pieredze un transcendence, uz to krīt audzināšanas dzīvesveids, un, ja tas ir skarbs, mēs esam spiesti skarbāku audzināšanu, agri tas rada to, ko droši vien neviens nevēlas.

Tas bija tad, kad Marcão posms bija pagājis, tieši tad es sāku vēlēties vairāk saprāta, bija jāpieņem lēmums mate un vadības līmenī, bet es zināju, ka uzraudzība, ko veidoja apsargi un vadītāji, stāsies ceļā, man izdevās iegūt un stāties ceļā citai būtnei, bet kas nebija nekas vairāk kā būtne, līdzīga man, dažreiz tas ir iespēju jautājums, es meklēju, meklēju un meklēju, lai man būtu Lusitano dvēsele, es esmu Portugāles savvaļas šķirnes pēctece,

Ir acīmredzams, ka pastāv iedzimtība. Reizēm mēs sev uzdodam šādus jautājumus: kāpēc mēs eksistējam, kas mēs esam, kur dzīvojam? Tie ir jautājumi, kas liek mums šaubīties, vai mēs varam dzīvot, bet mēs zinām, ka mums ir jāuzvar, viss bija ieprogrammēts tā, lai tā būtu, es turpināju ieslodzījuma ceļu, vēlāk pēc Marcão cīņas parādījās grupa, kas veidoja uzraudzības dienestu, ko sauc par cietuma apsargiem, Es noķēru labos puisus, es noķēru visu, bet, godīgi sakot, arī viņi vienkārši gribēja dzīvot, viņi nekad negribēja man kaitēt, un es gribēju to ignorēt, lūk, es agri neiemācījos, ka ne vienmēr var uzvarēt, es atrados nedraudzīgā vietā, vietā, kur dzīve nebija nekā vērta, man nebija intereses novērtēt patieso cilvēka nozīmi, izņemot kalpošanu.

Es kalpoju, es kalpoju visam, kas man bija jākalpo, es biju paklausīgs, es zināju, ka politiskajā varā, sociālajā varā, represīvajā varā vienmēr ir viena lieta - tev ir jāprot piedot. Es varēju būt viņu atzīts varonis, es atgriezos ebreju ielejā, līdz mani izslēdza no kursa, es atgriezos ebreju ielejā, es atradu to pašu vadību Linhū, jo viņi bija tas, ko es negribēju atrast, es sacēlos pret visu un visiem par visu, ko es biju pārdzīvojis, tas notika, es ar visu sadzīvoju.

man varētu darīt, lai to visu izdzīvotu

ko viņš varētu saskarties, jo ienaidnieki bija spēcīgs

Tās bija mašīnas, kas visu patērēja, tās sauca par piranhām, citiem vārdiem sakot, tām bija jāizdzīvo viss, bija diplomātiskā daļa, attiecību veidošana, citiem vārdiem sakot, mums ir pedagogs, mums ir asistents, psihologs, ārsts un jurists, kāda no tā jēga, ja īsti nav ko teikt. Man ir bijušas mīlestības, platoniskas mīlestības, kas iestājas, šajā gadījumā cilvēks, es jau biju izbaudījis visus dzīves priekus, es mīlēju sievieti, kas joprojām paliek manā garā, manā dvēselē, manā dzīvē, tā bija intensīva kaislība, vienas no visilgstošākajām attiecībām, kas var pastāvēt, kas ir ilgstošas. Mīlestība, prieks, mīlēt būtņi ir nepieciešamība mīlēt būtņi savā baudā, lai izdzīvotu.

Stāsts iet taisni līdz pēdējam esības apstāklim, visi mani jau zināja, viņi gribēja mani pārbaudīt, es saskāros ar visu, ar ko man saskarties, no ļaunākajiem murgiem, ko mēs mācāmies pirms gulētiešanas, tie ir stāsti, ko stāsta tēvs un māte, lai mēs varētu dzīvot harmonijā un labklājībā, lai labklājība varētu valdīt un mēs varētu saglabāt mantojuma dāvanas no esības pirmsākumiem, viss, lai gan to uzsūc izmērs, plašums ir milzīgs, ja mēs runājam par savienību, par vienlīdzīgām tiesībām.

būt. Mums visiem ir uzticēta misija, tā turpinās, tā turpinās augt, es turpināšu to redzēt augam, ar sparū, darbības momentu precizitāti, tam man būs nepieciešama precizitāte. Tas ir ar piedošanu, es turpināju dzīvi, kā man bija jāturpina, un es noķēru godīgus, patiesus cilvēkus, tas viss bija lieliski, es noķēru cilvēkus, kas bija spējīgi uz visu, viņi bija apņēmības pilni darīt visu, jo man bija prāts dzīvot kā viņiem, bet viņi gribēja būt gudrāki, es viņus pārspēju visā, es zināju, kā apvienot viņu gudrību ar savu gudrību, viņi bija viltīgi, bet viņi vienmēr gribēja būt vairāk es, bet es apvienot viņu gudrību, es zināju, kā spēlēt, es arī spēlēju ar viņu zināšanām ar savām. Es turpināju dzīvot vientulībā, klosterī, tas bija grūts laiks, lai cik daudz skaistuma es redzēju, lai cik daudz man bija, es zināju, ka ir tikai viena . Es nekad nevienam negribēju nodarīt ļaunu, es tikai vēlējos, lai viņi ļauj man dzīvot, tāpēc es devos cīņā, kas bija nemitīga, jo viņi visi bija spēcīgi, viņi visi bija būtnes, bet mani tas neinteresēja, tāpat kā mani neinteresēja pārējais stāsts, kas vēl . Es biju bargs pret saviem biedriem, pret viņiem visiem, es nevienu neizvēlējos, es tikai gribēju uzturēt cietuma hierarhiju, un es to arī darīju, visi man paklausīja, ja es to gribēju, bet es arī ļāvu viņiem dzīvot, tas bija mans ceļš, narkotikas man smēķēt, un viņi varēja labi staigāt, bija tādi, kas sauca, lai es apstājos, jo ceļš bija smags, smags ceļš

Citas - vai nu uzvarēt, vai mirt.

Neskatoties uz to visu, man izdevās atrast grūto ceļu, es zināju, ka varu izklūt soda vidū, es zināju, ka varu izklūt arī soda beigās, es visu apvērsu, citiem vārdiem sakot, es neuztraucos, jo man bija labi, man bija cietums manā pakļautībā, visi mani draugi bija tur, tad es kļuvi vēl niknāks par to sajūtu, es zināju, ka man ir sabiedrotie. Es gāju pa ļaunuma ceļu, mani par tādu interpretēja, es domāju, ka esmu lauva, bet es biju atkarīgs no heroīna, smaga lieta, ko darīt, patērēt. Es devos cīņā, cīņā, kurai nav līdzvērtīga, es sastapos ar tiesnešiem un audzinātājiem, un palīgiem, sardzes priekšnieku, es guvu labumu no viņiem dažas reizes, bet ne daudz, bet ar viņiem nepietika, lai pateiktu, ka man viss bija kārtībā, jo turpinājums man nesa problēmu, vislielākā problēma no visām, esmu vai neesmu, es gribu vai negribu, citiem vārdiem sakot, viss, uz ko mēs varam tiekties, bija turpinājums, es biju mācījies, vēl labāk, es biju piedzīvojis situāciju pēc tēva un mātes šķiršanās. Tēvs bija militārajā dienestā, mamma tolaik nestrādāja, tad viņa nāca strādāt par apkopēju Curry and Cabral, viņa joprojām tur strādā. Man patika mamma, es nemācēju dzīvot kopā ar tēvu, citiem vārdiem sakot, es dzīvoju, bet paliku

Es vienmēr šaubījos, jo viņam nebija laba rakstura, citiem vārdiem sakot, viņa raksturs bija nepastāvīgs, viņš bija militārists, kuram bija darbs Portugāles valstī, un es gribēju vairāk, citiem vārdiem sakot, vairāk par to, ko viņš bija izveidojis. Tomēr mantojums radās, vai drīzāk mēs pieradām būt mazi, mēs vienmēr ņemam vērā to, kas mums dod, tas būs, kā visi filozofi ir teikuši, tuvinājums vecāku piemēram, jo piemērs, kas mums tiek dots, kad mēs piedzimstam, ir tas piemērs, kam sekot tam, kurš mūs laida pasaulē, šajā gadījumā tas būs globāls gadījums, tur ir tēvs un māte, tas bija darbs, kas bija mans augšanas secinājums. Es kļuvu par to, kas esmu, par pazemīgu, miermīlīgu būtni, kas prot dzīvot, mani uzskata par tipu, par tādu, kurš staigā un kuram pašam jāgādā barība, es kļuvu par īstu zvēru, es nekad vairs nesaskāros ar cietumu tāpat kā agrāk, es kļuvu par perfektu visu situāciju slepkavu, jo es grasījos dzīvot, un viņi zināja, ka esmu gatavs nogalināt, lai nopelnītu iztiku, viņi kā vienmēr izvēlējās īstu tipu, tādu, kurš valda visās situācijās, es sev zvērēju, ka nesāpināšu tos, ja viņi nesāpēs mani. Es turpināju, nikns, vienmēr uzmanīgs pret visām kustībām vai reakcijām, lai arī kas tie būtu, globālā līdzgaitnieku līmenī, virziens visa, kas ietver visu būtību taisnīguma pasaulē, par to visu es samaksāju cenu, kas bija grūti samaksājama, par to visu tas viss tika ielikts manā pasākumā, visi mani pazina, un es pazinu arī viņus.

Es visus pazinu, tā bija spēles pilnība, tā bija vienotība, vienotība to cilvēku, kuri dzīvo kopā un ikdienā saskaras ar iedzīvotājiem, neatkarīgi no situācijas; kā tīģeris es biju, es nezināju, kā piedot, viņi patiesībā no manis baidījās, viņi izturējās pret mani ar cieņu, nebija ko darīt, mēs runājam par cietumu, mēs runājam par daudzām lietām, tas ietver sevi vērtību, ko ir grūti iegūt, brīvību, ja vien mums jāiziet cauri visgrūtākajām dzīves atkarību situācijām, ieradumiem, kas var novest pie pārspīlējumiem, kad runājam par patērētājsabiedrību, mēs esam patērētājsabiedriskas būtnes, kā tāds es kļuvi par neuzvaramu zvēru, es sevi saucu par lauvu, es cīnījos pret tādiem pašiem zvēriem kā es, ar vēl skarbākām zināšanām, bet es nezināju, kā piedot.

Es zināju, ka ir daudz suņu dēlu un ka viņu dzīves pieredze ir bijusi atšķirīga, daži ir bijuši labu cilvēku bērni, citi - sliktu cilvēku bērni, tāpat kā tas viss, ko es gribu apliecināt, ka ir viss, ko sabiedrība var dot, viņi pieļauj identiskas situācijas, neko nedarot, visiem ir jābūt labi, Mēs dzīvojam sabiedrībā, kur visi grib, lai visiem būtu, bet tas ir tas skaistums, ka tu ieraugi savu tuvāko, tuvību, ja tu nāc par labu, es tevi uzņemšu, ja tu nāc par sliktu, es tevi uzņemšu slikti un tu paņemsi visu, visu manu sliktumu, bet es arī zinu, ka man ir jāiet, es nevaru būt tik ciets, viņi ir vairāk nekā mani bērni.

mātēm, man arī tās bija jāciena, es uzstādīju noteikumu, lai visiem būtu labi, zinot, ka noziedzība turpinās un vajadzība ir liela, es ļāvos notikumiem, es kļuvi par tā saukto narkomānu, par to, kuru visi nicina, bet man bija vērtība un mani atzina, neviens, neviens mani necienīja, neatkarīgi no tā, cik vāji es tajā brīdī jutos. Viņi visi mani atzina un cienīja, viņi gribēja no manis vairāk, man bija jāklūst par piemēru, man bija jābūt laipnākai, paklausīgākai un sirsnīgākai.

Es samaksāju par nerādīju viņiem to, ko viņi gribēja redzēt no manis, es biju stingrs, es biju rupjš, es darīju visu par labu savam lēmumam, es varēju nopelnīt vairāk, es pat varēju gūt no visa vairāk, es viņiem patika, viņi pat stāstīja man savus sapņus, bet es kļuvi par zvēru, par kādu es gribēju būt. Tas bija situācijas dēļ, kurā es dzīvoju, noslēgtības, izolētības, man bija arī sievietes, viss bija pakārtots platoniskai mīlestībai, es mīlēju viņas, es mīlēju viņas.

Tas viss bija jautājums par dzīvošanu mirklī, man bija lielas platoniskas un mīlas simpātijas līdz pat kontaktam, bet es vienmēr izvairījos sabojāt kādam dzīvi, lai es varētu gūt skaistu baudu, nedomāju, ka tas ir vajadzīgs, es jau biju iesprūdusi, es negrasījos sabojāt nevienam dzīvi, ja viņš nesabojās manējo. Es joprojām biju iemīļējusies, es joprojām biju

mīlēt tā, kā tikai es zināju, viņi visi bija daļa no manas mīlestības, jo viņi mani mīlēja, patiesi, viņi mani cienīja, tas es biju tas, kurš nedzīvoja labi, es biju ieslodzījumā, es zināju, ka man jācīnās, lai atgūtu visu, ko biju zaudējis, brīvību, bet tad es nezināju, kā apstāties, direktori, palīgi, audzinātāji, uzraugi gribēja mani samīļot, es būtu sapratis, bet man arī bija jāpārtrauc, jāpārtrauc viss, zagšana, izmantošana, citu cilvēku dzīves graušana, Bet es vienmēr biju labs, es nekad nevienu nežēloju, es nekad nevienu nemucu, ja man nebija iemesla, un, pat ja es to darītu, man būtu grūti to darīt, paša cilvēcīguma dēļ, es vienmēr ņēmu vērā morālās vērtības, katras skatuves vērtības, jo es arī esmu būtne, bet viņi zināja, ka viņiem būs lielākais zvērs, ar kādu viņi jebkad bija saskārušies, bet to visu ieprogrammēju es, jo es tā gribēju, es atstāju viņus gaidīt, baidoties, ka viņi zaudēs. Tas viss bija lietderība, tā bija lietderība celties, patērēt un dominēt, es to sapratu jau agri, vēl pirms cietumā, tās bija grūtas stundas, dienas, kas nekad nepagāja, gadi, kas man bija jāizcieš, es dominēju, jo man bija jākontrolē situācija, nāca tālāk, es pat jokoju, bet joks man maksāja dārgi. Jo pērtiķis spēlēja, pērtiķis spēlēja ar mammas kundzi, es miru spēlē, jo es zināju, kā kontrolēt. Es biju dienas treniņā, es gribēju mazliet patrenēties, un es palūdzu viņam, lai viņš nāk un trenējas kopā ar mani,

Es biju vāja figūra, tas bija tikai jautrības pēc, es saspiedu viņam kaklu, viņš zaudēja samaņu, bet tajā brīdī es sajutu sevi sasprindzinājumu, ko negribēju darīt, kā man rādīja, es spēlējos, es skatījos uz viņu, es piecēlos, un viņš gāja ar mani, es viņam teicu, vai viss ir kārtībā, nebija atbildes pretrunā, bet, kad es skatījos uz viņu, man radās sajūta, ka tiešām ir noticis, jo viņš zaudēja samaņu. Es biju, es neapzinājos, cik es esmu stipra, un tas bija sākums ellei, kurai es jau biju izgājusi cauri:

- Vai ar jums viss kārtībā? Es biju uztraucies.

Es vienmēr izrādīju viņam līdzjūtību uz brīdi, es negribēju viņu sāpināt, es skatījos uz viņu, lai nomierinātu visu ļaunumu, es biju pārpratusi viņu no apmācības, tas bija pārspīlēts no manas puses, viņš galu galā nogalināja sevi, tas viss bija cerībā uz vienu dienu ebreju ielejā.

Es cerēju, ka dzīvoju ebreju ielejā, man tā bija vienkārša diversija, citiem vārdiem sakot, tas bija treniņš, nebiju gatavs, mans spēks bija maksimumā, es dominēju, jo zināju, kā dominēt, bet, kā jau dzīvē ir sava cena, es samaksāju augstu cenu par to, ka biju pārāk liels vīrs cietumā, es izcietu līdz 5/6 no sava soda, citiem vārdiem sakot, jebkurš

Ieslodzītāji, kuriem piespriests sods ir ilgāks par sešiem gadiem, var izmantot 5/6, tas ir likums.

Bet mums ir teikuma vidusdaļa, apmēram 2/3 un tad 5/6. Es iznācu ārā 5/6, tā visa bija programma, kas bija paredzēta, lai nāktu par labu manai biogrāfijai ieslodzījuma laikā, ieslodzījumā, es sadarbojos ar labiem cilvēkiem, cilvēkiem, ar kuriem vienojos, kuri bija daļa no vadības, cilvēkiem, kurus es pat varētu mīlēt, ja gribētu, tad kopš tabakas, un tālāk tas nenotika, es jutu milzīgu naidu pret šiem cilvēkiem. Tie bija cilvēki, kas man neko nenozīmēja, tikai priekšniekiem to pienākumu dēļ, kurus viņi pildīja. Bija viena priekšnieka vietniece, kuru es ļoti cienīju, viņa bija pirmā sieviete, kurai es biju izaicinājis, es biju lojāls, bet tad es domāju, ka esmu kļūdījies, viņa bija tā, kas man atteica pirmo nedrošo atbrīvošanu 10 ieslodzījuma gados. Viņa mani nenovērtēja un pieprasīja veikt narkotiku testu, bet es biju pārāk viltīgs, lai saprastu, ka ar to viss beigsies, tāpēc pēc mana iesnieguma tiesnesim mani atbrīvoja pirms termiņa. Viņa man piešķīra četru dienu pagaidu atvaļinājumu ar nosacījumu, ka mani uzklausi vadītājs, un viņi to lika, piešķīra četru dienu pagaidu atvaļinājumu, pagarināja ar nosacījumu, ka viņš veiks narkotiku testu, citiem vārdiem sakot, manevru, viņi vienmēr zināja, un arī es viņu daudzkārt nenovērtēju, bet es viņu vienmēr cienīju, jo viņš bija pelnījis manu cieņu. Viņi bija būtnes, kas

viņi darīja visu iespējamo, bet tā arī notika, tests bija pozitīvs opiātu lietošanai, tas ir, heroīna, marihuānas, hašiša lietošanai, bet es, kad pieteicos, spēlēju savā labā, es pieprasīju visu, kas man bija jāpieprasa, jo es biju patērētājs, es biju lūdzis savai ārstei Annai F. zāles, jo tieši karsta strīda iespaidā vai strīda laikā es vērsos pie viņas pēc palīdzības, jo par visu, ko viņa man bija palīdzējusi, es viņai lūdzu zāles, ko sauc Tramal, un tas bija brīdis, kad es sajutu, ka man ir sabiedrotais, daktare Ana F. jeb Tramal apsūdzēja opiātus parastos apstākļos, tā bija situācija, kurā es būtu tīrs. Narkotiku testā man bija pozitīvs opiātu tests, tad es saliku 2+2 kopā, citiem vārdiem sakot, mani no narkotiku testa atbrīvoja ārste, viņa man palīdzēja, viņa nodeva apstiprinošo dokumentu uz jautājumu, narkotiku tests, tāpat kā es, pārsūdzēja pieņemto lēmumu, manas tiesības bija, es pārsūdzēju un vērsos augstākajā tiesā, pie notiesāšanas tiesas tiesneša, tā ir augstākā tiesa, lai ieslodzītie tiktu nosūtīti brīvībā, ar priekšrocību izbaudīt soda 2/3 vidusdaļas, sākās cīņa, es fiziski uzbruku cietuma uzraugam, tas nebija tāpēc, ka es to gribēju, viņš meklēja mana reputācija bija lieliska cietuma vidē, cienījama, bet es arī veidoju šo cieņu, respektu, respektējot es zināju, kā viņu cienīt.

Es nevarēju spēlēt pret sistēmu. Sistēma valda pati par sevi, jo ir jābūt sociālajai kārtībai, visam, ko varētu vēlēties, labklājībai, lēmumi bija dažādi, man bija viss, viss, kas bija manos spēkos, lai varētu izmantot 2/3 sodu, jo mana reputācija bija plaša apsargu un biedru vidū, bija apsargi, kas arī gribēja mani izaicināt, un viss psiholoģiskā, fiziskā līmenī un viss pārējais, par ko var iedomāties, jo es zināju, ka tas var notikt instancēs, kas man bija jāievēro, uzklaustīšanas tika sasauktas arī 2/3 un 5/6 soda termiņa vidū, pieteikums bija balstīts uz mana ziņojuma par marihuānas skrīninga jautājumu tīrību; šajā iesniegumā es tiesnesim teicu, ka analīzes ir parādījušas šamoni jeb hašišu, bet, tā kā es esmu sociāla būtne, es nekad neesmu dzīvojis aizsardzībā cietuma iekšienē, citiem vārdiem sakot, man bija jāsaskaras ar pārējiem ieslodzītajiem, un es tiesnesim teicu, ka es tajā laikā neko nebiju lietojis, tas parādīja tikai hašišu, tāpēc tas bija loģiski, ja es biju kopā ar cilvēkiem, kas lietoja, un mēs dzīvojām kopā slēgtā telpā, man bija ļoti normāli, ka parādījās hašišs, jo es elpoju gaisu. Lēmumu par manu pagaidu atbrīvošanu atlika, jo bija Ziemassvētku laiks un tiesnesis bija aizbraucis uz divām nedēļām.

Ziemassvētku brīvdienas, bet viņa mani pārspēja un deva man Pēc gandrīz divarpus mēnešiem tas bija ilgs ciešanu laiks, jo es gribēju izkļūt no ,jo...

Es biju strādājis daudzus gadus, desmit gadus. Taču es to pārvarēju un labi izturēju līdz dienai, kad aizgāju no nedrošā darba tirgus, man tika piešķirtas četras dienas pagarinātā nedrošā darba tirgus atvaļinājuma, ko es veiksmīgi pabeidzu. Bet man tas bija grūtāks temats, jo man bija jābūt cieņpilnākai un jāvairās no nepatīkšanām, bet, tiklīdz es stājos darbā, divus mēnešus pēc pagaidu darba līguma noslēgšanas, bija kāds, kurš gribēja man iejaukties, un tā arī notika. Es iesaistījos kautiņā, kurā pret puisi izturējās mazliet slikti, bet man paveicās, ka viņš bija indivīds, indivīds ar vīrišķīgu repertuāru, mēs bijām ieslēgti kamerās, pēc izmeklēšanas rīkojuma, ar to mūs uzklausiņa, es nosūtīju papīru ar atvainošanos, lai viņš mani neaizķer, nebija vajadzības. Sākumā viņš negribēja uzklaut zēnu, jo teica, ka nevar būt, tas nevarēja būt joks, jo viņš bija mēģinājis mani sist ar nazi. Tad viņam izdevās pieņemt zēna versiju un viņš piezvanīja man, un es viņam izstāstīju to pašu versiju, ka tas bija treniņš, joks, ka tas varēja beigties slikti, viņš arī manis stāstīto versiju neuztvēra pārāk labi, citiem vārdiem sakot, tā kā viņš bija kaujinieks, viņam jau bija daudzu gadu dienesta stāžs un darīšana ar "casdatrolas", citiem vārdiem sakot, tā sauc tos, kas jau daudzus gadus ir ieslodzījumā, ne ar mani, ne zēnu nekas nenotika, viņi mūs izņēma soda.

Es turpināju dzīvot normālu dzīvi, sāku vēl vairāk izvairīties no problēmām, man izdevās veiksmīgi paņemt vēl četras brīvdienas, un tad tas notika atkal, 2007. gada martā, man bija palikušas 11 dienas, pirms varēju paņemt vēl vienu brīvdienu, aprīļa sākumā es biju apkrāpis kādu cilvēku ar narkotikām, citiem vārdiem sakot, es viņam iedevu smiltis īstās vielas vietā, viņš man uzbruka, es nevarēju viņu sist, citādi mani sodītu, es jau biju brīdināts, es tikai aizstāvējos, un viss

Bet problēma nekad nenāk viena, es to atlaidu, tā notika šī iemesla dēļ, izvērsās nevarēja notikt, atkal rīga, bet šoreiz es negrasījos izkļūt no tās, viņi grasījās mani nogiezt, un tā arī notika. Es izsaucu uz savu kameru kādu indivīdu, lai saņemtu informāciju, jo šim indivīdam nepatika, kāds es , un es biju zvērējis cilvēkam, kurš man sniedza informāciju, Nuno Maluco, īstam kareivim, arī viņam bija nedroši apstākļi kā man, es viņam biju zvērējis sava brāļadēla vārdā, ka neko nedarīšu, ka tikai vēlos zināt viņa vārdu, es visu dienu uzstājīgi turēju solījuma nedarīšu, mēs bijām gandrīz pie kameras slēgšanas laika, es izsaucu šo indivīdu uz savu kameru un pajautāju viņam, kāpēc viņš runā par kaut ko, ko nav izdarījis.

Es zināju, ka Nuno Maluco man nekad nemelotu šādā situācijā, viņš bija viens no vīriešiem, kurus es vienmēr cienīju, jo viņš bija arī īsts karotājs, es jutos dusmīgs par to, ka viņš noliedza mani un noliedza Nuno. Es viņam uzbruku, un tieši tad manā kamerā ienāca apsargs un ieraudzīja vīrieti, kas bez dzīvības gulēja uz grīdas, jo es viņam biju iesitis, bet apsargs neko neredzēja, viņš redzēja tikai kritušo vīrieti, viņš nevarēja neko teikt, nebūdams liecinieks, bet šis puisis bija žurka, tas sarežģītu manu situāciju, Bet pat tā es zināju, ka man tas neizdosies jo es nekad nevienu nebiju nevienam piesmēķējis, un viņi bija ieinteresēti mani par visu sodīt, vadība, priekšnieki, jo es nekad neklusēju, kad ieslodzītie par sūdzējās. Mani vienmēr uzskatīja par tādu, par šo lietu vai cīņas formu veicinātāju, un tieši tad man piešķīra piecu dienu sodu, es tās izcietu kamerā, tas bija sods, es aizstāvējos, apgalvojot, ka cilvēks jutās slikti un krita, un viņš teica savu versiju, ka viņš tiešām bija piekauts, un tas notika laikā, kad manas 2/3 bija paredzēts novērtēt. Man būtu labas izredzes tikt ārā, ja man nekas nebūtu noticis, t. i., starpbrīdī nebūtu disciplinārsodu. Taču šoreiz man patiešām būtu nācies atzīt savu vainu, kad mani uzklausa par maniem 2/3, un es teicu ārstam, ka esmu nevainīgs un ka neesmu izdarījis,

Es to neņēmu vērā, es jutos aizskarts par šo situāciju, bet es gaidīju lēmumu, un lēmumā tika nogriezta iespēja mani atbrīvot, kad man bija 2/3, lai es varētu izmantot tikai jaunu novērtējumu, manas 5/6 soda daļas novērtējumu, citiem vārdiem sakot, es tiktu atbrīvots, kad man bija 5/6, jo likums to atbalsta, labvēlīgs šajā gadījumā, es tik un tā iznāktu ārā 5/6, bet tas man maksātu vēl gandrīz 3 gadus cietumā, tā vietā, lai uzstātos uz apelācijas iesniegšanu, lai atceltu tiesneša lēmumu un es varētu saņemt jaunu pārskatīšanu pirms 5/6, par ko man būtu jāpavada vismaz seši mēneši klusumā. Mans sods tika piespriests martā, tā paša gada maijā mani uzklaušīja par nosacītu atbrīvošanu, lēmums par 2/3 samazinājumu vēl nebija pieņemts, tad mana dzīve varēja kļūt vēl sarežģītāka, es jutos nomākts, skumjš, bet arī zināju, ka lielākā daļa soda jau bija pagājusi. Tad notika situācija, šoreiz ar kādu apsargu, tā varēja būt situācija, kas būtu pagājusi, ja nebūtu tā, ka apsargs mani uzrunāja rupji un skarbi, es nepakļāvos viņa pavēlei, es viņam iesitu pa seju, viņš palika ar mani vienatnē, bet klāt nāca vēl viens apsargs, viņš ļoti ātri pievienojās savam kolēģim, un viņi man pievienojās, lai uzbruktu, es viņu vairs neiespriedu, viņi arī ātri pārtrauca mēģinājumus man uzbrukt, viņi vienkārši lūdza mani doties uz lazaretis uzgaidāmo telpu, viņi nāca priekšnieki.

Es viņiem teicu, ka nekas nav noticis, tikai es neesmu ievērojis rīkojumu, jo, tā kā apsargam joprojām no mutes tecēja asiņa, viņi zināja, ka tā jebkāda veida agresija, sākot ar vienkāršu agresiju vai nejaušu situāciju, un to es viņiem arī teicu, ka man nebija iemesla uzbrukt apsargam, es pat labi ar viņu runāju, es viņiem arī teicu, ka tas bija nejaušība, un to es vienmēr apgalvoju.

Viņi lika mani ieslodzīt, gaidot izmeklēšanu, zvanīja uz Ebreju ielejas drošības nodaļu, zvanīja uz uzņemšanu. Bet es biju gatavs turpināt savu tēzi, ka tas tiešām bija negadījums, es nevarēju atzīt, ka tas bija netīšs akts, es būtu zaudējis. Tāpēc man bija jābalstās uz to, ka, ja es gribēju iet uz priekšu ar šo tēzi, bija jābūt pretrunām starp apsargiem. Apsargs Leite bija tas, kuram uzbruka, bet viņš arī nekad neuzrakstīja, ka es tiešām uzbruku viņam, ziņojumu sastādīja otrs apsargs, kurš bija aizvedis tur zēnu, kurš atradās aizsardzībā, viņš bija aizgājis arī uz lazareti, tā ir rutīna, tā kā ieslodzītais atrodas aizsardzībā, viņam ir jābūt apsargu pavadībā, es tiešām zinu, ka viņš redzēja, ko es darīju, jo viņš bija visa liecinieks, tāpēc tieši viņš sastādīja ziņojumu, lai mani sodītu ar disciplinārsodu, kas mani arī aizveda uz tiesu.

Bet dienā, kad mani uzklausi prokuratūrā, es uzzināju, ka pret mani ir ierosināta lieta par iespējamo uzbrukumu uzraugam Leitei, bet persona, kas mani tajā dienā pavadīja, bija uzraugs Oliveira, šī uzrauga stāsts ar mani bija draudzība, kas man izveidojās cietumā, es mācījos datora biroja lietojumprogrammu kursus, man bija monitors vārdā Lina, es viņu netīšām iemīlēju, un šim uzraugam Oliveirai viņa arī patika, un viņš viņu sagraiba. Viņš zināja, ka man viņa patīk un viņai patīku es, tā sākās saikne, viņš sadraudzējās ar mani, viņš varēja par mani slikti runāt, lai tiktu ar viņu kopā, viņš sāka ar mani vairāk runāt, viņš uzklausi manas liecības prokuratūrā un pierakstīja visu, ko es teicu, es apgalvoju, ka tā bija nejaušība, jo es nekad nebūtu iedomājies, ka šis uzraugs man palīdzēs, es viņam, pēc tam viņš nonāca Monsanto, cietumā, kas bija pārbūvēts no parasta cietuma par paaugstinātas drošības cietumu, tur 2007. gada maijā atklāja cietumu, pa to laiku es devos uz Monsanto, jo man bija jāgaida, kamēr process izvēršies, sarežģīts cietums, kas bija izveidots, lai tur izmitinātu teroristus, smagākus noziegumus, noziedzīgas organizācijas, mūs vienmēr, nepārtraukti novēro, jo mēs dzīvojam bargākā režīmā, tas ir, sākumā cietumnieki ir bargākā režīmā.

Viņiem visiem bija rokudzelži, lai izietu no kameras, viņiem bija tikai viena stunda atpūtas dienā. Bet es tur nokļuvu tikai 2008. gada maijā, un arī es izturēju šo režīmu, kad mani ilgstoši ieslodzīja kamerā, bet man nelika rokudzelžus, man bija režīms, kas nebija atvērts, bet mums bija citas aktivitātes, mums bija futbols, handbols un sporta zāle, mēs varējām iet arī uz bibliotēku, bet tas viss bija ar starplaikiem, tas nebija vienā dienā.

Es devos atbildēt un aizstāvēju atkal to pašu tēzi, bet, izkāpjot no mikroautobusa, lai dotos uz , es ieraudzīju, ka konsteblu Leite, likumpārkāpēju, pavada konstebls Oliveira, un es biju tālu no tā, lai iedomātos, ka mani gaida jauks pārsteigums, kad, sākot klausīties konstebla Leite liecības, es dzirdēju tēzi, ko aizstāvēju, kad mani nopratināja prokuratūrā, un tieši tad es sajutu, ka konstebls Oliveira man ir palīdzējis. Tiesa arī apgalvoja, ka viņi nav pārliecināti, ka tas patiešām bija nelaimes gadījums, taču viņi darīja to, kas viņiem bija jādara, un, ja nav pierādījumu par pretējo, nevienam nevar notiesāt. Mani attaisnoja, un arī mans advokāts bija lielisks, jo es gaidīju tiesu Monsanto stingrās drošības cietumā, viņi man sniedza novērtējumu, līdz atbrīvošanai man bija atlicis tieši divi mēneši, un mani pārcēla uz I.P. Alcoentre, es jau biju pavadījis laiku šajā cietumā, man bija pārcelšana, kas man nebija vajadzīga.

Tas notika pēc vairākām prasībām, ko es jau biju izvirzījis cietumā, tas ir atklātā režīma cietums, ko sauc par cietuma koloniju, kad man bija atlikuši divi mēneši, viņi mani aizsūtīja atpakaļ, lai es izietu uz ielas, un es aizgāju.

Es ļoti vēlējos atrasties atklāta režīma cietumā, jo pusotru gadu pavadīju Monsanto, un, lai cik daudz darbu mēs tur veiktu, tas ir ļoti slēgts režīms.

nebija iespējams dabūt narkotikas, jo iekšā nevarēja iekļūt ne ēdiens, ne nekas no ārpusē, apmeklējumam bija stikls, kas nepieļāva fizisku kontaktu, bet es vienmēr sev teicu, ka no visām sliktajām lietām, kas ar mani notika, man bija izdevīgi atteikties no heroīna

*** SLĒGŠANA ***

PINK FLOYD - MĒS UN VIŅI

" Mēs un viņi

Un galu galā mēs esam tikai parastie vīrieši

Es un tu

Dievs vien zina

Tas nav tas, ko mēs izvēlētos darīt uz priekšu

viņš sauca no aizmugures

Un priekšējā rindā nomira

Un ģenerālis sēdēja Un

līnijas kartē pārvietojās no

vienas puses uz otru

Melns un zils

Un kas zina, kurš ir kurš un kurš ir kurš Augšup un

lejup

Un galu galā tas ir tikai aplis un aplis Vai tu

neesi dzirdējis, ka tā ir vārdu cīņa Plakāta

nesējs kļiedza.

Klausies, dēls, - teica vīrietis ar ieroci, - tev ir

vieta iekšā.

"Es gribu teikt, ka viņi tevi nenogalinās, tāpēc, ja tu viņiem
dāvāsi Īsu, asu triecienu, viņi to nedarīs. ? Es gribu teikt, ka
viņš izkļuva viegli, jo es viņam būtu iesitis - es viņam trāpīju
tikai vienu reizi! Tā bija tikai atšķirība

viedokli, bet tiešām... es domāju, ka labas manieres neko nemaksā,
vai ne?"

Lejup un ārā
Tas nevar palīdzēt, ka tur ir daudz par to Ar, bez
Un kurš noliegs, ka tieši par to notiek cīņa?
Ir aizņemta diena
Man ir lietas, kas man prātā
Par cenu tējas un šķēle "
Vecais vīrs nomira

AUTORTIESĪBAS© PINK FLOYD
